

# Mùa Đông Của Nam Chính Phim Kinh Dị

## Contents

|                                            |          |
|--------------------------------------------|----------|
| <b>Mùa Đông Của Nam Chính Phim Kinh Dị</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                      | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                      | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .                      | 7        |
| 4. Chương 4 . . . . .                      | 9        |
| 5. Chương 5 . . . . .                      | 12       |
| 6. Chương 6 . . . . .                      | 13       |
| 7. Chương 7 . . . . .                      | 16       |
| 8. Chương 8 . . . . .                      | 18       |
| 9. Chương 9 . . . . .                      | 20       |
| 10. Chương 10 . . . . .                    | 22       |
| 11. Chương 11 . . . . .                    | 24       |
| 12. Chương 12 . . . . .                    | 26       |
| 13. Chương 13 . . . . .                    | 29       |
| 14. Chương 14 . . . . .                    | 31       |
| 15. Chương 15 . . . . .                    | 33       |
| 16. Chương 16 . . . . .                    | 35       |
| 17. Chương 17 . . . . .                    | 37       |

## Mùa Đông Của Nam Chính Phim Kinh Dị

---

### Giới thiệu

Câu chuyện bắt đầu vào năm Quan Lăng được 30 tuổi, độ tuổi cũng không phải là nhỏ cũng không quá lớn độ tuổi của s

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-dong-cua-nam-chinh-phim-kinh-di>*

### 1. Chương 1

“Quan Lăng!” Theo giọng nói đầy tức giận, một chiếc iPad được đặt xuống trên bàn họp trước mặt Quan Lăng, Triệu Cầm Cầm chỉ vào tấm ảnh trên màn hình, nghiêng rằng nói: “Cậu cũng thực sự có tiền đồ!”

Quan Lăng theo ngón tay Triệu Cầm Cầm mà nhìn, chỉ thấy trong hình là hai người đang sóng vai nhau đi trong siêu thị, một người đẩy xe đẩy, một người nghiêng đầu nói chuyện, mặc dù nhìn vào không quá thân mật, nhưng việc cùng mua thức ăn về nhà làm cơm như vậy lại khiến người khác phải nghĩ nhiều.

Mà điều kinh sợ hơn chính là, những tấm hình bị lộ ra cũng không chỉ có từng này, sau đó vài hình, có thể thấy rõ ràng hai người cùng nhau tiến vào một tiểu khu, cùng vào một nhà, cho đến trời sáng mới lần lượt rời đi.

Quan Lăng là nam diễn viên phim kinh dị, có thể gọi là nam quỷ được đạo diễn Trần Lữ dựng, từ tang thi tới quỷ chết đuối, quỷ bị treo cổ, quỷ không đầu, tử trạng mỗi lúc một thảm.

Cũng bởi vì thế, anh ra mắt sáu năm, nếu nhắc đến tên, mọi người nghe xong cũng chỉ có thể cảm thán một câu “À, thím nói cái người diễn quỷ kia á”, còn xét về tướng mạo, số fan ít ỏi anh có cũng chưa chắc có thể nhận được mặt anh trên đường.

Mà một nghệ sĩ tựa hồ không nổi như anh thì sao mà có chó săn đi theo được, Quan Lăng chỉ mất một chút thời gian đã hiểu được vấn đề, e rằng mục tiêu của bọn họ không phải anh, có lẽ là nhằm vào vị sống chung cùng anh kia, doanh nhân mới trong ngành IT, Tiêu Trình.

Cũng khó cho đám nhà báo này đào lên được thân phận diễn viên của anh, lại để bọn họ chụp lên đầu doanh nhân mới cái mũ bao nuôi tiểu minh tinh tuyến 18.

Đón nhận ánh mắt như muốn cắn người của Triệu Cẩm Cẩm, Quan Lăng bất đắc dĩ cười cười: “Cẩm Cẩm, cô biết ai trong kênh truyền thông này không?”

Triệu Cẩm Cẩm là người đại diện của Quan Lăng, theo anh từ hồi mới ra mắt, suốt sáu năm dài, năm đó Quan Lăng được nhìn trúng, Triệu Cẩm Cẩm cũng mới chỉ là trợ lý vừa nhậm chức người đại diện, vị đạo diễn kia qua Quan Lăng mà hợp tác khá khả lần với công ty, vốn công ty muốn mượn quan hệ tìm cho Quan Lăng một vị đại diện có tư lịch hơn, vậy nhưng chính anh lại không để ý những thứ này, cảm thấy rất hợp ý Triệu Cẩm Cẩm, liền dứt khoát ký hợp đồng với cô, trở thành nghệ sĩ đầu tiên dưới tay cô.

Vận đổi sao dời, Quan Lăng lần mò trong giới sáu năm, vẫn là nghệ sĩ tuyến 18 ra phố không người nhận ra như cũ, mà Triệu Cẩm Cẩm sau khi có trong tay mấy nghệ sĩ nổi tiếng đã trở thành một trong những người nắm quyền kinh tế của công ty.

Cũng may Triệu Cẩm Cẩm là người trọng tình nghĩa, bất luận Quan Lăng có như thế nào thì đối với cô, anh vẫn là một người đặc biệt.

Nghe Quan Lăng hỏi như vậy, Triệu Cẩm Cẩm thoáng bốt giận, chăm chú suy nghĩ một lát, nói: “Đây là Truyền thông Gia đình, thường ngày không để ý đến ngôi sao truyền hình mà chú ý đến cuộc sống riêng tư của các doanh nhân. Thực ra tôi cũng có một vài người quen ở đó, lần này thực không nghĩ sẽ bị chụp lại, nhất thời bất cẩn rồi, nếu cậu đồng ý, tôi có thể thay cậu liên hệ, đơn giản nhất là thừa dịp này mà công khai quan hệ giữa cậu và Tiêu Trình đi, bản thảo thông báo để tôi viết, đến lúc đó để bọn họ đăng tin, không chỉ có thể xóa bỏ tin đồn bị bao nuôi của cậu, nói không chừng còn có thể mang cho cậu chút tiếng tăm.”

Quan Lăng nghe xong ngẩn người, rất nhanh đã lắc đầu: “Cẩm Cẩm, cô hiểu lầm rồi, tôi muốn nói, nếu cô quen mấy người này, nếu tiện, có thể để bọn họ gửi một vài tấm cho tôi không, tôi thấy mấy bức này cũng không tệ lắm, tôi với Tiêu Trình... Bọn tôi đã rất lâu không chụp ảnh chung rồi.”

Triệu Cẩm Cẩm: “...”

Nếu như giết người không phạm pháp, Triệu Cẩm Cẩm thật muốn mở đầu Quan Lăng ra xem trong đó chứa cái gì, nhưng đáng tiếc, việc vi phạm pháp luật không thể làm, cô chỉ có thể từ từ nén giận, cuối cùng chịu không nổi mà quát: “Quan Lăng, cậu bị ngu à? Cậu có biết việc này nghiêm trọng đến mức nào không? Tiểu sinh người ta đang ”hot” mà bị bôi đen thì còn có thể dựa vào đó mà thêm nổi, có rất nhiều fan tẩy trắng thay bọn họ, để bọn họ thành người Châu Âu luôn, có ai lại như cậu, chưa đỏ đã đen, cơ bản đồng nghĩa với việc say goodbye với giới diễn viên, cậu có hiểu không?”

“Tôi hiểu mà.” Quan Lăng rút cho Triệu Cẩm chén nước, vỗ vỗ lưng cho cô thuận khí, “Nhưng mục đích khi tiến vào giới của tôi vốn dĩ là để kiếm tiền vốn giúp Tiêu Trình gây dựng sự nghiệp, hiện tại công ty của em ấy đã đi vào quỹ đạo, cũng không cần tiếp tục ném tiền đi, tôi có tiếp tục được nhận phim hay không cũng không quan trọng.”

Quan Lăng vừa cười, đôi mắt đã thành hình trăng khuyết, lộ ra lúm đồng tiền hai bên má, hiện ra chút vẻ đáng yêu không hợp tuổi.

“Cậu phải biết, tôi vất vả lắm mới nhận được phim mới! Mặc dù chỉ là nam ba, nhưng ít ra lần này cũng có thể lộ mặt, bây giờ cậu lại nói với tôi đóng hay không không quan trọng? Quan Lăng, tôi không dọa cậu,

điều khoản đã viết rõ ràng trong hợp đồng, trong quá trình quay chụp, nếu cậu có bất kỳ tin tức tiêu cực nào, đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể hủy hợp đồng!” Triệu Cẩm Cẩm đi qua đi lại trong phòng họp, uống hết chén nước vẫn không cách nào bình tĩnh lại.

“Xin lỗi cô, Cẩm Cẩm, tôi biết mấy năm qua cô quan tâm đến tôi không ít, nhưng... Tôi cùng Tiêu Trình đã sớm bàn bạc qua, sẽ không để lộ ra mối quan hệ của chúng tôi.”

“A, hẳn đương nhiên không hy vọng để lộ quan hệ của hai người, hiện tại người ta là doanh nhân thành đạt mới, có tiền có sắc, bao nhiêu phụ nữ đều mang mộng gả cho hẳn cậu biết không? Người ngoài giới đều đồn hẳn là phú nhị đại, là phú hào ẩn hình, một công ty lớn như vậy, cần bao nhiêu tiền đều là tự móc tiền túi ra đắp nên, hiện tại hạng mục thành công, công ty bắt đầu đạt lợi nhuận, ngày sau chỉ có thể ngày càng phát triển, giờ mà lộ ra việc đã sớm có một mối hôn sự đồng tính thì có lợi gì với hẳn!”

Triệu Cẩm nói liền một hơi, thở ra rồi mới tiếp tục: “Nhưng cậu có nghĩ tới bản thân hay không, chính cậu cũng là đàn ông, cậu dùng tất cả tiền bạc đổ vào sự nghiệp của hẳn, một chút gửi tiết kiệm cũng không có, nếu như lại mất đi sự nghiệp, chẳng lẽ muốn mỗi ngày về nhà giặt quần áo nấu cơm cho hẳn? Coi như cậu nguyện ý, Tiêu Trình lại muốn có một người đàn ông cả ngày chỉ biết nấu cơm giặt dũ ở cùng mình sao? Cậu bây giờ nói ra cũng thật nhẹ nhàng, nếu như cậu thực sự không quan tâm, lúc trước cần gì bảo tôi nhanh chóng giúp cậu tìm kịch bản chuyển hình tượng?”

Hai người là cộng sự sáu năm, Triệu Cẩm Cẩm không dám nhận là người hiểu Quan Lăng nhất, nhưng ít ra sẽ không bị gạt bởi dăm ba câu của anh, cô hiểu, nội tâm Quan Lăng lúc này kém xa vẻ ngoài ung dung bình tĩnh của anh.

Bỏ qua việc fan chỉ bằng với tiểu sinh bình thường, tướng mạo, vóc dáng Quan Lăng cũng không kém bất kỳ tiểu thít tươi nào trong giới giải trí.

Năm nay Quan Lăng 30, mà nhìn qua vẻ ngoài như chỉ 24, 25. Anh có chiều cao tiêu chuẩn một mét tám cùng gương mặt mỹ nam ngũ quan sắc nét lập thể, lúc cười sẽ lộ ra hai lúm đồng tiền, nhìn lại càng trẻ, nếu qua tút tát của chuyên viên trang điểm, nói là 17, 18 cũng có người tin.

Quan Lăng cho tới nay chỉ tập trung cho phim của đạo diễn Trần Lư, dùng phần thu nhập này giúp Tiêu Trình chống đỡ sự nghiệp, có thời gian rảnh thì thà về nhà nghiên cứu thực đơn còn hơn tốn tâm tư theo đuổi danh tiếng trục lợi, trạng thái như vậy cứ giằng co suốt sáu năm, mãi đến khi kỹ thuật công ty Tiêu Trình nghiên cứu có đột phá, công ty cũng trở thành thứ nóng bỏng tay trong giới, người người đều muốn cùng hợp tác, Quan Lăng mới tìm đến Triệu Cẩm Cẩm, biểu thị muốn chuyển đổi hình tượng, đóng những bộ phim khác.

Triệu Cẩm Cẩm biết đây là vì anh có cảm giác nguy hiểm, sợ tương lai không theo kịp bước chân trưởng thành của người yêu. Nhưng ai biết, vừa mới qua hai tháng kể từ lúc đó, trên mạng lại truyền ra tin tức này, mà nhìn Quan Lăng tựa như không muốn đưa ra bất cứ giải thích nào, làm sao Triệu Cẩm Cẩm có thể không tức giận.

“Cẩm Cẩm, đừng nói nữa.” Tươi cười trên mặt Quan Lăng cơ hồ đã không thể tiếp tục, nhưng anh hít một hơi thật sâu, vẫn bình tĩnh nói, “Chỉ ít thì, hiện tại đừng nói nữa...”

Ban đầu Triệu Cẩm Cẩm có chút không hiểu, lát sau nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường mới đột nhiên hoàn hồn, đã qua 12 giờ!

“Cậu \_\_\_\_” Triệu Cẩm Cẩm muốn nói gì đó, dừng nửa ngày, nhìn thấy vẻ mặt Quan Lăng, cuối cùng cũng chỉ cảm thán để xả giận, sau đó cười nói, “Sinh nhật vui vẻ, Trái Táo Nhỏ, năm nay cuối cùng cũng để tôi thành người đầu tiên nói với cậu câu này rồi.”

Trái Táo nhỏ là nhũ danh của Quan Lăng, anh lớn lên ở cô nhi viện, nghe nói lúc được đặt ở trước cửa viện, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đến hồng hồng đỏ đỏ, như táo đỏ vậy, vì thế viện trưởng liền đặt cho anh cái tên Trái Táo Nhỏ này, Tiêu Trình sau khi biết thỉnh thoảng lại gọi anh như vậy, có lần bị Triệu Cẩm Cẩm nghe thấy, còn cười trêu anh rất lâu.

Quan Lăng nghe Triệu Cẩm Cẩm nói xong, theo bản năng lấy điện thoại ra nhìn, trò chuyện giữa anh cùng Tiêu Trình còn dừng lại ở lúc tám giờ tối, Tiêu Trình nói với anh mai công ty có một buổi tuyên bố sản

phần quan trọng, vì lẽ đó nên tối nay mọi người sẽ ở lại công ty tăng ca suốt đêm.

Quan Lăng không nhấn lại, mà Tiêu Trình cũng không nói thêm cái gì.

Quan Lăng ấn nút khóa màn hình, cười giỡn với Triệu Cẩm Cẩm: “Đúng vậy a, cho nên nói, cái gì mà tình yêu thiên trường địa cửu, còn không bằng Cẩm Cẩm đối tốt với tôi.”

Hai người ở gần nhau, Triệu Cẩm Cẩm đương nhiên nhìn được nội dung trên điện thoại của anh, trầm mặc một lát rồi đứng lên: “Được rồi, đi thôi, tôi đưa cậu về nhà trước, cậu cẩn thận suy nghĩ lại xem nên giải quyết thế nào, sau này có tính toán gì thì nói cho tôi biết.”

Hôm nay Quan Lăng là vì scandal mới bị Triệu Cẩm Cẩm gọi đến công ty, mà cô lúc đó cũng vì tức giận ngập đầu mà quên hôm nay là sinh nhật 30 tuổi của Quan Lăng, giờ nhớ tới không khỏi hổ thẹn, lại âm thầm hoảng sợ, Tiêu Trình vậy mà quên sinh nhật Quan Lăng.

Cho dù hiện tại Triệu Cẩm Cẩm không vừa mắt Tiêu Trình, cô cũng phải công nhận rằng Tiêu Trình đã từng đối rất tốt với Quan Lăng.

Hồi Quan Lăng vừa vào giới giải trí, luật hôn nhân đồng tính mới thông qua được hơn một năm, mà Tiêu Trình cùng Quan Lăng kết hôn cũng hơn một năm, bọn họ là ngay ngày luật này được thông qua mà đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.

Một năm tân hôn này chính là thời gian dính như keo sơn, Triệu Cẩm Cẩm không biết bản thân đã bị đút bao nhiêu cẩu lương rồi, khi đó công ty của Tiêu Trình vẫn trong giai đoạn chuẩn bị, không quá bận bịu, Quan Lăng ở lại đoàn phim, hẳn lại ghét bỏ cơm nước chỗ này thiếu dinh dưỡng, mỗi ngày đều nấu nướng mang đồ đến đoàn phim, Quan Lăng chỉ mới hơi ho một chút thì ngày hôm sau đã có canh giúp giải đờm thông họng trong bình giữ nhiệt.

Có lần Quan Lăng đóng phim phải chà mu bàn tay lên tường một hồi, lưu lại một chỗ bị tụ máu, Tiêu Trình đau lòng đến không xong, cứ lằng nhằng bàn bạc mãi với Triệu Cẩm Cẩm, rằng thể chất Quan Lăng rất dễ bị bầm, tụ máu, nhất định phải để ý, không cho anh bị thương.

Mà Quan Lăng cũng vô cùng tốt với Tiêu Trình, sợ hắn đi xe máy trên đường bị lạnh, khoản tiền lương đầu tiên nhận được là dùng để mua cho Tiêu Trình một chiếc xe, chỉ cần công việc hôm đó không nhiều, anh nhất định sẽ về nhà theo Tiêu Trình mà ngủ, làm cơm cho Tiêu Trình, sau đó cũng đem hết tiền bạc của bản thân cho Tiêu Trình gây dựng sự nghiệp.

Khi đó Triệu Cẩm Cẩm mới ra trường không lâu, nhìn tương tác giữa hai người kia cùng ánh mắt không giấu được yêu thương của họ, cảm thấy đây chính là hình dạng đẹp nhất của ái tình.

Chỉ là, không biết từ bao giờ, trong trường quay đã không còn xuất hiện bóng người Tiêu Trình, dần dần, ngay cả Quan Lăng cũng ít khi nhắc đến hắn, lại sau đó, Triệu Cẩm Cẩm có đến nhà bọn họ cũng không có mấy lần nhìn thấy người.

Nhưng kể cả như vậy, chỉ ít vào sinh nhật Quan Lăng, Tiêu Trình dù có bận rộn cỡ nào cũng để ý thời gian, là người đầu tiên nói câu sinh nhật vui vẻ với anh, đưa ra quà tặng đã được chuẩn bị cẩn thận, còn dành thời gian ở cùng anh một ngày.

Mãi đến tận năm nay...

Quan Lăng nhìn Triệu Cẩm Cẩm liền biết đối phương nghĩ gì, anh cào cào mái tóc, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Cẩm Cẩm, cô có thể cho tôi mượn ít tiền không?”

“Hả?” Triệu Cẩm Cẩm nhất thời chưa thể hoàn hồn, mấy giây sau mới hỏi, “Vay tiền làm gì, cậu thiếu bao nhiêu?”

“Mười vạn đi, vừa lúc mấy ngày này không có công tác, tôi muốn ra ngoài giải sầu một chút.”

- -

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu Trình làm công thật thâm thâm, ba chương đầu đều không có đất diễn của hắn...

Hal: Vẫn phải nói lại, đây không phải tra công ;;v;;

## 2. Chương 2

Triệu Cẩm Cẩm nghe anh nói vậy, phản ứng đầu tiên chính là: “Có mười vạn mà cậu cũng không bỏ ra nổi.”

Tuy Quan Lăng là ngôi sao màn bạc, nhưng thường ngày vẫn bớt ăn bớt mặc, cho dù chỉ là người làm công ăn lương bình thường, làm việc sáu, bảy năm, tiền tiết kiệm cũng hơn xa mười vạn mới phải.

Nhưng cô cũng không nhần tâm mà nói ra những lời này, nhần nhần nhin nhin, cuối cùng chỉ nói: “Được, khi nào cậu cần?”

“Càng nhanh càng tốt...” Quan Lăng cúi đầu đi ra ngoài khiến người ta không thấy rõ vẻ mặt, mãi đến tận khi hai người đi tới hầm để xe, anh mới lại mở miệng: “Việc này trước đừng nói cho Tiêu Trình.”

Triệu Cẩm Cẩm nhún vai: “Tôi sẽ không lăm miệng với hần ta, tính ra Tiêu Trình đã mấy năm không tìm tôi hỏi chuyện của cậu, có khi ông chủ lớn xóa luôn phương thức liên lạc với tôi rồi ấy chứ. Tiền thì để tôi lập tức chuyển cho cậu, cậu ra ngoài tự mình chú ý an toàn, đừng quá tiết kiệm, không đủ tiền cứ nói, tôi lại gửi qua.”

Quan Lăng gật đầu, ngồi vào ghế sau, không tiếp tục nói nữa.

Anh không dám nói cho Triệu Cẩm Cẩm, kỳ thực visa mấy nước anh đã sớm chuẩn bị tốt, cả cho anh lẫn cho Tiêu Trình, vốn định thừa dịp bộ điện ảnh mới của bản thân vừa hơ khô thể tre mà công ty Tiêu Trình cũng đi vào quỹ đạo, hai người có thể dành thời gian ra ngoài một chuyến.

Sinh nhật của Tiêu Trình chỉ cách anh có một tháng, bọn họ vốn có thể cùng nhau đi chơi từ sinh nhật anh đến sinh nhật Tiêu Trình, coi như là bù lại cho tuần trăng mật vì không có tiền mà bỏ qua lúc trước, nói không chừng còn có thể chữa lại mối quan hệ đang dần lạnh nhạt giữa hai người.

Đúng, cho dù là mấy tiếng trước, Quan Lăng cũng không cảm thấy hôn nhân giữa anh và Tiêu Trình có vấn đề gì quá lớn, cùng lắm là vì ở cùng nhau lâu ngày mà giảm đi cảm giác mới mẻ, không mãnh liệt như lúc mới yêu mà thôi.

Nhưng hôm nay là sinh nhật anh, vậy mà khắp Internet đều là tin tức anh bị bao nuôi, thậm chí anh cũng nổi lên theo Tiêu Trình, người trên mạng mắng anh đã quá tuổi rồi, đùa rằng sắp hết hạn hợp đồng, thái độ bên công ty chắc chắn không tốt lành gì, mà Tiêu Trình làm người trong cuộc, không nói đến việc hần vẫn chưa ra mặt, ngay cả một tin nhắn quan tâm hỏi han cũng không gửi cho anh.

Chiếc xe đi đến tiểu khu thì giảm tốc độ, có chút lắc lư, cả người anh run rẩy theo. Ngoài cửa tiểu khu có không ít phóng viên vác súng ống chuẩn bị chụp hình, anh tựa trán vào cửa kính, lẳng lặng nhìn một lúc, ai có thể nghĩ tới, anh cần cù thật thà diễn sáu năm không thể nổi lên, vậy mà giờ chỉ nhờ một bức ảnh mà thành danh.

Quan Lăng bỗng nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, anh muốn chạy trốn, bất kể là căn phòng trống rỗng, hay là cuộc hôn nhân chỉ còn trên danh nghĩa này, anh nghĩ, đại khái sẽ rất nhanh đều sẽ không còn thuộc về anh nữa.

Lúc về đến nhà đã là một giờ, Quan Lăng lấy va-li để trên nóc tủ, bắt đầu thu thập quần áo, vừa làm vừa nghĩ, tới lúc anh thực sự muốn đi, e rằng đồ vật mang theo sẽ không ít, nên sớm tìm một nơi mới.

Cứ vừa suy nghĩ lung tung vừa chuẩn bị hành lý, anh mới nhớ ra mà mở máy tìm vé máy bay.

Lúc trước làm visa, vì tiết kiệm tiền nên đều chọn quốc gia Đông Nam Á, mua vé cũng sẽ tiện, chỉ là bây giờ đột ngột xuất hành, vé giá đặc biệt đã sớm bán hết, Quan Lăng chỉ có thể cắn răng mua vé khoang phổ thông, đau lòng một trận.

Quan Lăng là cô nhi, trong thời kỳ trưởng thành gặp nhiều nghịch cảnh, bởi vậy anh có năng lực kiểm soát bản thân rất tốt, đã quyết định ra ngoài một chút, thuận tiện suy nghĩ thật kỹ xem mình cùng Tiêu Trình nên tiếp tục thế nào, lúc này liền không cho phép bản thân quá chìm đắm vào cảm xúc tiêu cực, mua xong vé còn tiện tay vào weibo tải vài bức hình, đọc một chút tin tức, sau đó không biết thế nào lại ấn vào weibo của một blogger uyên bác về chuyện tình cảm, thấy được một đoạn miêu tả quá đáng mà lại thực tế.

Anh ấn nguồn tắt máy, nằm lại trên giường, rõ ràng mùa đông đã sắp qua đi, anh vẫn cảm thấy trong chăn đêm có hơi lạnh, không thể không mở dây bật điều hòa.

Anh nghĩ bản thân đêm đó sẽ mất ngủ, nhưng có lẽ vì có quá nhiều nỗi lòng, đã sớm vượt qua khả năng chịu đựng, sau khi đặt báo thức, rất nhanh sau đó liền ngủ thiếp đi.

- -

Một đêm vô mộng.

Nhờ kỹ năng hóa trang thành quỷ bao năm nay, Quan Lăng cải trang tránh thoát đám phóng viên bên ngoài, trước thời gian đăng ký đã qua kiểm tra an ninh, lên đến máy bay, anh lấy điện thoại ra nhìn lần cuối, Tiêu Trình vẫn chưa nhắn cho anh tin nào, anh tựa như đã có chút chết lặng, cũng không thấy khổ sở gì nhiều, rất nhanh đã tắt máy, cất di động đi, bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Tuy là khởi hành đột xuất, nhưng kế hoạch vì muốn đi cùng Tiêu Trình đều đã chuẩn bị xong, bây giờ chỉ là thiếu mất một người, cũng không mang đến khác biệt gì quá lớn, trạm thứ nhất là Malaysia.

Đáp xuống sân bay Kuala Lumpur, sau khi đổi tiền, Quan Lăng lập tức mua thẻ di động địa phương cho vào di động, anh không mở phần mềm xã hội nào, dùng di động tìm một khách sạn có người Hoa kinh doanh, cứ như vậy bắt đầu lịch trình du lịch.

Chuyên ngành đại học của Quan Lăng là tiếng Anh, mặc dù mấy năm qua làm diễn viên, phần lớn kỹ năng ngoại ngữ đều đã trả về cho thầy, nhưng tốt xấu gì cũng không quên những câu giao tiếp cơ bản nhất, mà ở nơi này lại nhiều người Hoa, trên phương diện giao lưu cũng không có nhiều chướng ngại.

Anh ở lại Kuala Lumpur hai ngày, rồi đi tới Semporna, tốn năm ngày lấy chứng nhận bơi lội không chút tác dụng thực tế, lại đi Malacca thăm nhà thờ Hồi giáo nổi tiếng, đến ngày thứ mười thì lên máy bay đi Singapore.

Lúc mới bắt đầu, Quan Lăng còn có thể khống chế không để bản thân nhớ về Tiêu Trình, vậy nhưng mười ngày qua đi, cảm xúc thích thú ban đầu khi đi du lịch đã rút đi, nhớ nhung trong lòng tựa như biển sâu tạo sức ép, ép anh đến độ không thở nổi.

Đã mười ngày anh không nghe thấy giọng Tiêu Trình, đây là chuyện mà trong chín năm qua lại chưa bao giờ xuất hiện.

Quan Lăng hiểu rõ bản thân nên làm quen, bởi vì nếu hai người không có cách nào vượt qua mốc “thất niên chi dương” này, bọn họ có lẽ rất nhanh sẽ phải tách ra, nghề nghiệp của hai người khác biệt, bạn bè bên cạnh tựa hồ cũng không quen biết bạn của đối phương, ngày sau đừng nói là mười ngày, ngay cả mười tháng, mười năm không gặp mặt cũng không phải không thể.

Nhưng hiểu thì hiểu, anh vẫn không cách nào khắc chế bản thân, sau khi đến Singapore, lúc nào anh cũng nhớ tới Tiêu Trình, hầu như đêm nào cũng mơ tới đối phương, mỗi lần mơ cũng không phải Tiêu Trình những năm nay, mà là về thiếu niên ngày ngỗ chín năm trước.

- -

Năm ấy mới quen, Quan Lăng 21, Tiêu Trình 19, nhưng Quan Lăng học trễ nên chỉ học hơn Tiêu Trình có một năm.

Hai người không cùng trường, chuyên ngành cũng khác nhau, hai trường đại học thậm chí còn cách nửa cái nội thành, thế mà bọn họ vẫn quen được nhau.

Quan Lăng không cha không mẹ, đương nhiên cũng không ai giúp anh công gánh nặng tiền học và phí sinh hoạt, anh vừa dùng hình thức vay tiền cho sinh viên, vừa dùng toàn bộ thời gian rảnh rỗi đi làm thêm, cả

nghỉ hè cũng không ngoại lệ.

Mà Tiêu Trình, năm đó Quan Lăng gặp hắn, cha mẹ Tiêu Trình vừa mới qua đời vì tai nạn xe cộ, tiền bảo hiểm đã dùng để trả nốt tiền thuê nhà còn vay, Tiêu Trình từ chối giúp đỡ từ những thân thích khác, tự mình làm công nuôi sống bản thân.

Hai người trong nhà hàng cùng làm công mà quen biết nhau.

Qua nhiều năm, Quan Lăng thậm chí có chút quên cảnh tượng bọn họ gặp mặt lúc đầu, ký ức sâu sắc nhất trong đầu anh về kỳ nghỉ hè năm đó là, vô số buổi tối, ở bến xe bus trước cửa hàng, bọn họ cùng nhau tán gẫu không ngừng nghỉ.

Tiêu Trình mỗi lần đều phải nhìn thấy anh lên xe rồi mới đi đến bên kia đường, ngồi chuyển xe hướng ngược lại đi về trường học.

Bọn họ ở cái bến xe bus nhỏ hẹp kia, cùng nhau đọc một quyển sách, cùng chia nhau miếng bánh ngọt, che cùng một cái ô, uống cùng một cốc cola, mãi đến tận đêm gần cuối của kỳ nghỉ hè, hai người lại cùng nhau trao một nụ hôn.

Không có ai nhọc lòng biểu lộ, không có bất kỳ đấu tranh do dự nào, họ chỉ hấp dẫn lẫn nhau, thưởng thức đối phương, thật giống như đó là điều tự nhiên, như nước chảy thành sông vậy.

### 3. Chương 3

Tiêu Trình học dưới Quan Lăng một lớp, sau khi hai người xác định quan hệ không bao lâu, Quan Lăng bắt đầu thực tập ở nhà xuất bản, làm công tác phiên dịch, ngẫu nhiên còn có thể nhận một vài đơn dịch riêng, thu nhập không coi là cao, nhưng gánh nặng cũng không còn như trước.

Tiêu Trình học ngành máy tính, lịch học khá nặng, Quan Lăng sợ hắn cực khổ, chưa bao giờ để hắn đi làm công, tốt nghiệp xong còn dùng tiền vay của cửa mình cùng tiền tích góp lúc làm việc giúp Tiêu Trình học tập.

Hai người ở trong căn phòng mà cha mẹ Tiêu Trình để lại, mỗi ngày Quan Lăng đều đi sớm về trễ, Tiêu Trình thì phụ trách chăm sóc ba bữa một ngày cho anh, cho dù Quan Lăng có vì tăng ca mà về trễ bao lâu, đợi anh ở nhà luôn là cơm canh còn nóng hổi. Lúc đầu Tiêu Trình cũng không biết làm cơm, vẫn là phải quán Quan Lăng một hồi, Quan Lăng mới dạy hắn, kết quả, sau khi hắn học xong, cơ hồ không để Quan Lăng tiến vào bếp nữa.

Bây giờ nhớ lại những năm đó, khổ cực đều đã bị quên lãng, còn dư lại cơ hồ chỉ có ngọt ngào.

Tiêu Trình cầu hôn Quan Lăng vào ngày tốt nghiệp của hắn, địa điểm là quán ăn hai người gặp nhau lần đầu, Quan Lăng không cho Tiêu Trình làm thêm, Tiêu Trình nghĩ đến rất nhiều phương pháp để chuẩn bị cho ngày kinh hỉ này, cuối cùng vẫn là nhờ tiền thưởng trong cuộc thi mà mua được chiếc nhẫn đầu tiên.

Tuy bình thường hai người đều vô cùng tiết kiệm, nhưng với nhẫn cầu hôn, Tiêu Trình cũng không muốn quá keo kiệt, hắn chọn hai chiếc nhẫn bạc giống nhau trong cửa hàng trang sức, bên trong nhẫn của mỗi người có khắc tên viết tắt của đối phương, vì không muốn Quan Lăng phát hiện sớm, hắn cẩn thận từng ly từng tí mà giấu nhẫn, mãi đến tận hôm tốt nghiệp mới lấy hết dũng khí mà cầu hôn đối phương.

Khi đó luật hôn nhân đồng tính đã được thông qua, nhưng phải một năm một tháng sau mới bắt đầu thực thi, Quan Lăng vốn định ngay sau khi luật này được thực thi sẽ cầu hôn Tiêu Trình, không nghĩ tới lại bị hắn giành trước, lúc Tiêu Trình cầm nhẫn quý trước mặt anh, tâm tình anh kích động đến độ đã không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Ngày luật hôn nhân đồng tính chính thức được thực thi, trời còn chưa sáng hai người đã cùng nhau đợi trước cửa cục dân chính, bọn họ cho dù không phải đôi chồng chồng đầu tiên có được giấy hôn thú nhưng tính toàn quốc cũng phải nằm trong top 10.

--

Tỉnh lại từ trong mộng, Quan Lăng giơ tay lên, chiếc nhẫn đó hiện giờ vẫn đeo trên ngón áp út tay trái anh, anh biết, nhẫn của Tiêu Trình cũng như vậy, vậy thì rốt cục tại sao hai người lại đi tới mức độ này?

Đi du lịch đến ngày hai mươi, Quan Lăng đã trải qua các loại tâm tình uể oải, cô đơn cùng nhưng nhớ, rốt cục hậu tri hậu giác bắt đầu nhớ lại mối quan hệ hôn nhân kéo dài bảy năm này của hai người.

Trong lòng anh vô cùng xác định, Tiêu Trình không có người khác bên ngoài, mà anh cũng không có, nói cách khác, vấn đề đều xuất hiện trên người bọn họ.

Đúng, là vì cả hai người, một đoạn hôn nhân thất bại thường vì nhiều phương diện, vô luận thế nào Quan Lăng cũng sẽ không cảm thấy đây là lỗi của một mình Tiêu Trình.

Mấy năm gần đây, Tiêu Trình bận rộn vô cùng, thường phải đến khuya mới về nhà, thậm chí có lúc còn nghỉ lại trong công ty, mà bản thân Quan Lăng, tuy không nổi tiếng, nhưng vì muốn kiếm tiền giúp đỡ cho sự nghiệp của Tiêu Trình, đa số thời gian trong năm đều bỏn bừa nơi phim trường.

Khi xưa lúc Tiêu Trình còn thông thả, cơ hồ đều là do Tiêu Trình chiều theo thời gian của anh, đến trường quay phim thăm anh, mà đến khi Tiêu Trình bận rộn, cơ hội hai người tiếp xúc đương nhiên là càng ít đi.

Kinh nghiệm trưởng thành của Quan Lăng khiến anh có một tính cách vô cùng độc lập, hơn nữa Tiêu Trình nhỏ tuổi hơn anh, trong lòng anh lại càng muốn chăm sóc đối phương, bởi vậy lúc mệt mỏi anh cũng sẽ không than thở với Tiêu Trình, bị bệnh cũng sẽ không nói hấn hay, lúc nằm viện cũng không thông báo cho hấn đến thăm.

Nhưng bây giờ tự hỏi, anh thực sự không thêm để ý sao? Anh thực sự có để ý, một người cho dù kiên cường đến mức nào cũng sẽ hy vọng tìm được một người khiến anh ta toàn tâm dựa vào, anh cái gì cũng không nói với Tiêu Trình, không phải thực sự không muốn Tiêu Trình chăm sóc anh, mà là từ trước tới nay anh đã sớm dưỡng cho mình một tính cách, khiến anh không cho phép bản thân mềm yếu, trong nội tâm, anh lại vẫn mong Tiêu Trình vẫn có thể như mấy năm trước, tự mình phát hiện ra sự khác thường của anh, sau đó dành cho anh hết thảy tình yêu cùng sự quan tâm, chuyện này đối với Tiêu Trình lúc này đã tập trung hết tinh lực vào công việc mà nói, đương nhiên là không thể nào.

Thời gian ở chung của hai người ít đi, đề tài chung lại càng giảm, đề tài chung giảm, lời nói với nhau mỗi ngày cũng giảm, tựa hồ tạo thành một vòng tròn ác tính, cuối cùng hai người chỉ có thể càng đi càng xa.

Triệu Cẩm Cẩm là người theo chủ nghĩa không hôn nhân, cô thường nói với Quan Lăng, độc thân cũng rất tốt, yêu đương và hôn nhân không phải điều thiết yếu trong cuộc sống, chỉ cần có tiền, không chuyện gì mà một người độc thân không thể làm.

Nếu như không phải gặp được Tiêu Trình, Quan Lăng nhớ anh cũng từng có ý tưởng như Triệu Cẩm Cẩm, thế nhưng anh lại gặp được Tiêu Trình.

Có câu nói thật hay \_\_\_\_ “Từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ đến tiết kiệm thì khó.”

Anh nhớ tới lúc mình sinh bệnh được Tiêu Trình chu đáo tỉ mỉ chăm sóc, nhớ tới những ngày đông được ôm vào lòng ngực ấm áp, nhớ tới nửa đêm chỉ cần hơi chút giật mình tỉnh giấc đã có nước ấm bên miệng, nhớ rất nhiều chi tiết nhỏ về tương tác giữa họ.

Lúc một mình ở bên ngoài, anh có thể rất độc lập kiên cường, nhưng vì đã trải qua nên anh lại càng khát vọng lúc về nhà có một người khác giúp đỡ mình.

Ngày thứ ba mươi rời nhà, Quan Lăng rốt cục hiểu rõ, có cảm giác bản thân đã được khai thông.

Đúng vậy, kết quả xấu nhất cũng chỉ là lại quay về đời sống một người, giống như chuyến du lịch này vậy, một người đáp xe, một người ăn cơm, một người ngủ, một người tự mình đối mặt đủ loại tình hình, vậy thì anh cần gì phải ẩn núp không quay về chỉ để trốn một tình huống chưa chắc đã xảy ra, rồi thì có khi vẫn phải đối mặt với kết quả xấu nhất chứ.

Lúc trước Quan Lăng chọn đi du lịch một mình không phải vì muốn chiến tranh lạnh với Tiêu Trình, cũng không phải hờn giận mà trốn đi, anh chỉ muốn đến một nơi không bị quấy rầy, nghiêm túc suy nghĩ xem



cuộc hôn nhân này có cần tiếp tục không.

Bây giờ anh đã có đáp án, một khắc cũng không muốn đợi tiếp nữa, anh muốn gặp Tiêu Trình, rất muốn rất muốn, bất kể là cãi vã hay gì cũng tốt, anh chỉ muốn gặp gỡ người anh đã yêu đã thương nhiều năm kia, tiếp tục nghe hắn gọi một tiếng “Trái Táo Nhỏ”.

Cũng may hiện giờ không phải mùa du lịch, Quan Lăng đặt vội một chuyến bay về nước gần nhất, trước 12 giờ đã về đến nhà.

Sau 12 giờ sẽ là sinh nhật Tiêu Trình.

Trong phòng đèn kịt một mảnh, phản ứng đầu tiên của Quan Lăng là trong nhà không có ai, nhưng rất nhanh suy nghĩ này đã bị mùi rượu thuốc nồng nặc đánh vỡ. Anh nhấn công tắc đèn bên tường, cảnh tượng trong phòng khách liền đập vào mi mắt.

Gạt tàn đầy thuốc lá, côm hộp bày ngổn ngang, một bàn chất đầy vỏ chai rượu, còn có... một người đàn ông say đến bất tỉnh nhân sự nằm trên salon.

Tiêu Trình gầy mà cũng tiều tụy đi, tóc mái vì không đúng lúc cắt sửa mà có vẻ hỗn độn, rối bời buông trước trán, cả khuôn mặt hắn cũng càng thêm trắng xám.

Một khắc đó, Quan Lăng cơ hồ bị cảm giác hối hận tự trách nhấn chìm, anh thậm chí phải đứng tại chỗ một lúc mới nhớ ra mà tiến lên phía trước, đưa tay vuốt lại mái tóc rối của Tiêu Trình.

Tiêu Trình quả là say rồi, Quan Lăng bỏ dép lê, đỡ hai chân hắn lên ghế hắn cũng không tỉnh lại, Quan Lăng cũng không có ý gọi hắn dậy, chỉ là vào phòng ngủ lấy một tấm chăn mỏng đắp lên, lại ở bên trông hắn một lát rồi đi vào phòng bếp.

- -

Tác giả có lời muốn nói: Dài quá thôi tôi tóm gọn lại hic ;;v;; Tóm lại là tác giả nêu quan điểm của mình về chủ nghĩa độc thân, kiểu cho dù có theo thì mỗi người đều sẽ có lần trải qua cảm giác yêu đương nghiêm túc. Sau đó thì nói về tình cảm và hôn nhân của mình, rằng hai người sẽ tự nhiên mà hỗ trợ, tương tác và bổ sung cho nhau, kiểu kiểu đấy.

## 4. Chương 4

Tiêu Trình tỉnh giấc trong hương thơm của đồ ăn, ý thức còn chưa hoàn toàn khôi phục, hắn trước tiên theo bản năng mà hít một hơi, phát hiện trong phòng ngập mùi trứng gà cùng bơ đang được nướng, tỏa ra mùi vị mê người, mà mùi vị này hắn không thể quen thuộc hơn, bởi vì từ năm đầu tiên hắn quen Quan Lăng, mỗi khi sinh nhật hắn Quan Lăng đều tự mình nướng cho hắn bánh phô mai mật ong.

Lần đầu tiên là vì hai người không có tiền, bánh ga tô sáu tắc bơ bày bán trong tủ kính đại khái sẽ tiêu hết một tuần sinh hoạt phí của bọn họ, nhưng trong phòng cha mẹ Tiêu Trình có lò nướng, Quan Lăng đi nghiên cứu, nhận ra rằng nếu tự mình làm thì tiền nguyên liệu chỉ bằng một phần năm so với cái bánh kia.

Những năm sau đó, hai người không còn thiếu tiền mua bánh nữa, vậy nhưng thói quen làm bánh sinh nhật này của Quan Lăng vẫn lưu lại, mà tay nghề làm bánh của anh cũng vì vậy mà ngày càng tốt.

Tiêu Trình chậm rãi mở mắt ra, đưa tay che ánh đèn chói mắt, men say khiến suy nghĩ của hắn trở nên vô cùng chậm chạp, nhưng hắn vẫn vô cùng chắc chắn, mình nhất định lại đang nằm mơ, Quan Lăng sao có thể sẽ lại làm bánh cho hắn, từ một tháng trước, hắn đã đánh mất táo nhỏ của mình rồi...

Mặc dù trong lòng đã nhận định đây chỉ là mộng cảnh hư ảo, nhưng có lẽ thâm tâm Tiêu Trình cũng không muốn tỉnh lại, mấy ngày nay hắn ngủ rất không yên giấc, có thể ngủ mà mơ gặp được Quan Lăng chính là chuyện tốt có thể gặp không thể cầu, hắn rất quý trọng cơ hội không dễ có này.

Hắn chống tay ngồi dậy, ánh mắt nhìn vào nhà bếp qua cửa kính mờ, gắt gao nhìn theo bóng người bận rộn trong phòng bếp.

- -

Kỳ thực từ hơn một tháng trước, cũng có thể là sớm hơn, Tiêu Trình đã phát hiện ra đoạn hôn nhân này giữa hắn và Quan Lăng tựa hồ có chút vấn đề.

Thời gian hai người ở chung quá ít, nói chuyện tâm sự tựa hồ trở thành việc có cũng được mà không cũng chẳng sao, hắn không nhớ rõ từ lần cuối cùng hắn dắt tay Quan Lăng chậm rãi tản bộ đến giờ đã là bao lâu, cùng ngồi một bàn dùng cơm đã là từ bao giờ, hắn thậm chí còn không biết đối phương gần đây đóng phim ở đâu, cần đi bao lâu, lúc nào có thể về nhà.

Phát hiện điều ấy khiến Tiêu Trình rất kinh hoàng, hắn hẹn Quan Lăng, dành được một ngày rảnh rỗi, cùng Quan Lăng đi chợ, làm cơm, như bọn họ đã từng thường làm vậy, đồng thời ở nhà cả ngày, nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện, hai người không thể tìm được đề tài chung, bọn họ đều quá mức bận rộn, bận đến độ trừ công việc của mình thì những việc khác đều chỉ biết rất ít, không thể tán gẫu, bầu không khí rất nhanh đã trở nên lúng túng.

Cuối cùng vẫn là điện thoại từ trợ lý của Tiêu Trình đánh tan sự lúng túng này, trợ lý ở đầu dây bên kia có chút nóng vội trình bày rằng công ty đột nhiên gặp vấn đề, Tiêu Trình yên lặng nghe mấy phút, đứng lên có chút xin lỗi mà nhìn về phía Quan Lăng, Quan Lăng rõ ràng có tiếc nuối nhưng chỉ một thoáng đã biến mất, anh rất nhanh đã đứng lên, lấy áo khoác thay Tiêu Trình, như việc một người yêu khéo léo nên làm, cười nói: “Bạn việc thì đi trước đi, công việc quan trọng hơn.”

Một khắc đó Tiêu Trình đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, hắn muốn hôn nhẹ Quan Lăng, nói cho đối phương hay đối với hắn nào có công việc nào quan trọng bằng người yêu, nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng hắn lại có chút do dự, sợ rằng Quan Lăng cảm thấy hắn là người không ôm chí lớn, trong phút do dự thì xe trợ lý đã đến, hắn chỉ kịp vội vã ôm Quan Lăng một chút, rất nhanh đã đi ra ngoài.

Chỉ cần thêm chút nữa, hắn nghĩ, kỹ thuật công ty đang nghiên cứu rất nhanh sẽ có thành quả, chờ công ty đi vào quỹ đạo, Quan Lăng sẽ không cần tiếp tục khổ cực như vậy, đến lúc đó hắn lại dành ra chút thời gian cho Quan Lăng, giải quyết vấn đề của hai người họ.

Hạng mục vốn dĩ sẽ được công bố vào nửa tháng sau, Tiêu Trình vì muốn chia sẻ niềm vui vào sinh nhật Quan Lăng mà kéo công ty cùng toàn bộ đoàn đội nghiên cứu làm việc suốt đêm vài tuần, rốt cục chuẩn bị đầy đủ mọi số liệu cùng dữ liệu, vì muốn dành cho Quan Lăng một phần kinh hỉ, hắn không tiết lộ chút gì với anh, thậm chí còn nhịn không gửi tin nhắn chúc mừng đúng 12 giờ đêm như trước kia.

Hai tư giờ trước khi sản phẩm được công bố, hắn cơ hồ không ngừng họp với các bộ ngành, làm những chuẩn bị cuối cùng, bảo đảm lúc tuyên bố sẽ không có sơ hở nào.

Mà khi đại biểu công ty diễn thuyết xong, vấn đề đầu tiên phóng viên hỏi lại là \_\_\_\_\_ “Tiêu tổng có thể đứng ra nói về tin đồn bao nuôi rộ lên trên Internet ngày hôm qua không?”

Tiêu Trình ngắc ngứ cả người, một đám quản lý cấp cao tự tin đằng sau cũng ngắc ngứ theo.

Công ty Tiêu Trình tên là “Khoa học kỹ thuật quả cam”, định hướng của công ty là về công nghệ mạng, công ty phát triển đến giờ đã đạt quy mô trăm người, phần lớn đều là chuyên gia về phương diện trí tuệ nhân tạo hay kỹ thuật mạng, vẫn chưa có ban quan hệ xã hội, cũng không có ai trong giai đoạn quan trọng của công ty còn lên mạng tra tin ngôi lê đôi mách của dân chúng.

Tiêu Trình dừng họp báo, bỏ ra gần mười phút để tìm hiểu chuyện đã xảy ra trên mạng, nhìn thấy từng lời nhục mạ kia, gương mặt hắn đã trắng bệch vì tức giận.

Lúc gọi điện thoại cho Quan Lăng, tay hắn run bần bật, nhưng một lần rồi hai lần, lần nào đáp lại hắn cũng là một giọng nữ máy móc, không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể gọi cho Triệu Cẩm Cẩm.

Đối với người muộn một ngày mới biết hỏi chuyện, Triệu Cẩm Cẩm đương nhiên không cho hắn sắc mặt tốt, chỉ bỏ lại một câu “Quan Lăng đi rồi” rồi cúp điện thoại.

Phó tổng biết quan hệ của hắn cùng Quan Lăng gõ cửa tiến vào, thập phần lo lắng hỏi hắn xem có tiếp tục họp báo không, Tiêu Trình nghiêng răng gật đầu.

Hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của phóng viên kia, mà gọi bảo an mời đối phương ra ngoài, cũng đặt giới hạn, chỉ cho bọn họ đặt những câu hỏi xung quanh sản phẩm công ty.

Sau khi trả lời xong các câu hỏi của phóng viên, màn hình lớn lần thứ hai sáng lên, Tiêu Trình vẫn làm như kế hoạch ban đầu, công bố ý nghĩa cái tên “Quả cam” này, cùng với tên người đầu tư công ty — Quan Lăng.

Đây là món quà sinh nhật 30 tuổi hắn muốn tặng cho Quan Lăng, đủ để gánh đỡ kinh tế cho cả hai, khiến hắn trở thành một người yêu có sự nghiệp thành công, cùng với một lời cảm ơn cho gần tám năm qua.

Chỉ là hắn vụn vụn không ngờ tới, mọi điều hắn chuẩn bị chưa kịp đưa cho Quan Lăng xem thì anh đã lựa chọn rời đi.

Một tháng này, Tiêu Trình đã suy nghĩ rất nhiều, cũng rõ bản thân đã sai bao nhiêu. Hắn đã luôn muốn tặng lại cho Quan Lăng, người đã vì hắn mà trả giá tất cả, muốn đứng sau chống đỡ cho Quan Lăng như Quan Lăng đã từng đối với hắn, làm một người yêu thành thực có thể chăm sóc đối phương, để Quan Lăng có thể yên tâm dựa vào.

Mà cho tới hôm nay hắn mới hiểu được, điều Quan Lăng muốn chưa từng là những thành quả đó, không phải thành công trong sự nghiệp của hắn, càng không phải tiền tài vật chất, mà là chính hắn, nhưng hắn lại theo đuổi những danh lợi kia, bỏ quên điều quan trọng nhất, người hắn yêu, Trái Táo Nhỏ của hắn.

- -

Trong lúc hoảng hốt, cửa phòng bếp bị đẩy ra, Tiêu Trình cứ như vậy nhìn Quan Lăng bưng một cái bát lớn ra khỏi phòng bếp, từng bước một đi tới trước mặt hắn.

Quan Lăng tựa hồ cũng không ngờ Tiêu Trình sẽ tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau lộ rõ luống cuống, nhưng anh rất nhanh hắng giọng một tiếng để mình bình tĩnh lại rồi bưng bát tới khay trà: “Sao em uống nhiều rượu vậy? Anh nấu cho em chút cháo, ăn chút cho ấm dạ dày, buổi tối mà ăn bánh sẽ có chút ngấy, để mai hăng ăn.”

Tiêu Trình lúc này mới phát hiện sắc trời bên ngoài đã mờ sáng, mộng ngày hôm nay có vẻ đặc biệt chân thực, hắn nhận không được nắm chặt tay Quan Lăng, kéo anh vào lồng ngực mình, gần như thô bạo mà hôn lên môi đỏ khê nhếch.

Quan Lăng bị hành động đột ngột của Tiêu Trình dọa hết hồn, mãi đến tận khi đối phương mạnh mẽ xâm chiếm vòm miệng mình, anh mới nhớ tới giấy dũa, nhưng anh càng khước từ, Tiêu Trình lại càng ôm chặt, cơ hồ khiến anh không thở nổi.

Quan Lăng bất đắc dĩ chỉ có thể thoáng dùng lực, cắn lên môi Tiêu Trình một cái: “Tiêu Trình!”

Dứt lời, Tiêu Trình như bị sét đánh mà run người, sau đó trong mắt tràn đầy khó tin mà nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Quan Lăng muốn nói gì đó, mở miệng lại bị Tiêu Trình giành trước một bước: “Đau... Đây không phải mơ sao?”

Tiêu Trình ngơ ngác nói xong, giơ tay xoa lên chỗ bị cắn ở môi, trước khi Quan Lăng phản ứng lại hắn đã đỏ cả vành mắt.

Khoảnh khắc Tiêu Trình rơi nước mắt, Quan Lăng như gặp phông mà đứng bật dậy, sau đó nhanh chóng ngồi xổm trước sofa, tay chân luống cuống lau đi những giọt nước mắt kia, gấp đến độ quên cả dùng giấy ăn đang cầm trong tay.

“Xin lỗi, xin lỗi em, Tiêu Trình, anh không biết nên làm gì nên mới ra ngoài một chút, xin lỗi.” Quan Lăng tùy ý người đàn ông kia lần thứ hai mất khống chế mà ôm chặt mình, vai áo rất nhanh đã thấm ướt một mảnh.

Quen biết chín năm, kết hôn bảy năm, nhưng đây là lần đầu tiên Quan Lăng thấy Tiêu Trình rơi lệ, Tiêu Trình vùi đầu trên vai anh, âm thanh nghẹn ngào mà nỉ non gì đó, phải mấy lần Quan Lăng mới nghe được, Tiêu Trình nói: “Đừng bỏ em, em biết sai rồi.”

## 5. Chương 5

Lâu sau Tiêu Trình mới chậm rãi bình tĩnh lại, đáy mắt Quan Lăng cũng có chút ươn ướt nhưng vẫn cố gắng kiềm chế, anh nâng mặt hắn, hôn lên đôi môi vẫn còn mang theo vị mặn: “Quả cam, chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Tiêu Trình vẫn đang ngơ ngơ ngác ngác, nghe Quan Lăng nói vậy mới bừng tỉnh, hóa ra mới chỉ cách Quan Lăng có một tháng, vậy mà hắn cảm thấy như đã qua mấy năm vậy.

Quan Lăng vốn định đứng dậy lấy quà tặng Tiêu Trình anh để trong va-li, vậy nhưng Tiêu Trình lại ôm anh không buông tay, anh không thể làm gì hơn ngoài mở miệng dỗ người: “Em ăn sáng trước, để anh lấy quà cho em, được không?”

“Anh trở về là món quà tốt nhất rồi.” Mắt Tiêu Trình vẫn còn đỏ, âm thanh cũng có chút khàn khàn, nằm nhòai trên người Quan Lăng như cún lớn đang cầu chủ nhân an ủi.

Tâm Quan Lăng trong nháy mắt mềm nhũn, đưa tay lên vỗ nhẹ lưng hắn: “Vậy em có đói bụng không? Uống nhiều rượu như vậy, dạ dày hẳn phải khó chịu lắm?”

Tiêu Trình lắc đầu: “Nhìn thấy anh sẽ không đói bụng hay khó chịu nữa.”

Tuy rằng Quan Lăng lớn hơn Tiêu Trình hai tuổi, nhưng từ khi hai người quen biết, biểu hiện của Tiêu Trình trước mặt Quan Lăng vẫn thập phần thành thực, không muốn bị Quan Lăng coi như em trai mà đối xử.

Nói ra thì, đây là lần đầu tiên Quan Lăng nhìn thấy mặt trẻ con của Tiêu Trình, mang theo vài phần tùy hứng cùng vô lại, khiến anh không biết nên đối với Tiêu Trình thế nào mới tốt, lại chiều theo đối phương ôm anh hồi lâu mới hơi bất đắc dĩ nói: “Nhưng anh đói.”

Quan Lăng đi máy bay suốt đêm về nước, về đến nhà chưa kịp nghỉ đã nấu cháo cho Tiêu Trình, chuẩn bị bánh sinh nhật, nhện suốt cả đêm, bây giờ lại càng đói.

Một tháng tách ra này, Quan Lăng cũng chẳng thể tốt hơn Tiêu Trình bao nhiêu, cứ mang theo nỗi nhớ chồng chất mà một mình đi tới rất nhiều nơi, xem qua nhiều mỹ cảnh, ăn rất nhiều mỹ thực, nhưng anh vẫn không thể quên bàn ăn thuộc về ngôi nhà nhỏ của bọn họ.

Anh và Tiêu Trình quả thật có rất nhiều vấn đề cần giải quyết, nhưng cũng không cần nóng vội, phản ứng của Tiêu Trình như một liều thuốc khiến anh thêm vững lòng, chỉ cần bọn họ còn yêu, còn quan tâm đối phương, bất cứ chuyện gì cũng không thể chia cách họ.

Hôm nay Tiêu Trình xúc động quá mạnh, cơ bản vẫn không có chút lý trí nào, cho đến lúc này mới chú ý đến quãng thâm mắt của Quan Lăng: “Xin lỗi, em...”

Hắn đẩy mặt ảo não, nhất thời không biết làm sao để biểu đạt sự hổ thẹn của bản thân, trước đây bận bịu công tác mà bỏ quên cảm thụ của Quan Lăng, không nghĩ tới Quan Lăng vừa về hắn lại tái phạm sai lầm.

“Hôm nay chúng ta đã nói lời xin lỗi quá nhiều rồi.” Quan Lăng cười cười, nhớ tới điều gì đó lại hỏi, “Hôm nay em không cần đến công ty sao?”

Tiêu Trình nghe xong cứng đờ người, sau khi hoàn hồn lập tức lắc đầu: “Không đi, mấy hôm nay em sẽ không đến công ty, chỉ ở nhà với anh.”

Điều hai người cần nhất hiện tại là thời gian ở chung cùng tâm sự, Quan Lăng thoáng do dự nhưng vẫn chưa phản đối: “Được, vậy ăn cơm xong em ngủ cùng anh một lúc.”

Bát cháo Quan Lăng vừa bưng ra đã nguội, Tiêu Trình không để Quan Lăng phải đứng dậy, tự mình đi vào phòng bếp, múc một bát khác trong nồi mang ra.

Hai người trán chạm trán, cùng nhau chia một bát cháo, thời gian như chảy ngược lại về thời điểm yêu thương nồng nàn, khi bát cháo thấy đáy, Tiêu Trình tự nhiên ôm eo Quan Lăng, khiến anh đứng lên: “Chờ ngủ một giấc rồi dọn dẹp sau.”

Đến phòng ngủ, Quan Lăng muốn tắm trước, Tiêu Trình không có dị nghị, chỉ là một mực muốn hai người cùng tắm, chuyện như vậy trong khoảng thời gian tình cảm còn tốt đẹp đúng là thường xuyên xảy ra, nhưng những năm gần đây, đừng nói là cùng tắm rửa, cả cơ hội cùng nằm trên một chiếc giường cũng không nhiều lắm, Quan Lăng có chút không quen, lúc được nửa ôm vào buồng tắm, hai tai nổi lên mặt hồng.

Hai đại nam nhân chen trong buồng tắm nhỏ hẹp không khỏi khiến da thịt dán sát, thêm vào đó Tiêu Trình còn chủ động thoa sữa tắm cho Quan Lăng, dù thân thể có một mối cũng không tránh được một vài phản ứng theo bản năng.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ rọi sáng phòng tắm, bất kỳ phản ứng nhỏ nào của cơ thể cũng không thoát khỏi mắt nhìn của đối phương, Quan Lăng cảm thấy mình nên nói gì đó để giảm bớt bầu không khí kỳ quái này, anh còn chưa kịp mở miệng, Tiêu Trình đã mở vòi hoa sen, nước ấm bắt đầu dội lên cơ thể hai người, Tiêu Trình ôm Quan Lăng thật chặt, nơi nào đó đang cứng lên cũng dần chặt lấy.

“Trái Táo Nhỏ.” Tiêu Trình bỗng nhiên mở miệng gọi một tiếng.

Quan Lăng cũng ôm lấy Tiêu Trình, hơi ngẩng đầu lên, liền nghe Tiêu Trình nghiêm túc nói: “Câu kia nói sai rồi, tóc gáy em sẽ không dựng, mà cũng không cần anh vuốt tóc em, chỉ cần nhìn anh là nó có thể tự dựng lên rồi, cho dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, anh vẫn sẽ tràn ngập mị lực đối với em.”

Một lúc sau Quan Lăng mới hiểu được hắn đang nói tới cái gì, thoáng chốc cả người đều hồng.

Lúc đó Quan Lăng đọc được câu này trên mạng xong liền nhấn nút nguồn máy tính, lúc Tiêu Trình bật lại máy thì tab lúc trước bị cưỡng chế đóng sẽ khôi phục lại, Tiêu Trình không chỉ đọc được còn ghi tạc trong lòng, nghĩ rằng nhất định phải giải thích với Quan Lăng.

Rõ ràng mang theo tình sắc, lúc Tiêu Trình nói ra lại nhuốm mấy phần lãng mạn, Quan Lăng cũng không biết phải nói tiếp cái gì mới tốt, may là Tiêu Trình cũng không cần Quan Lăng phải nói gì.

Lo rằng thân thể của Quan Lăng chịu không nổi, tuy rằng hai người đều đã vào trạng thái, Tiêu Trình cũng không làm đến cùng, chỉ là cùng Quan Lăng hỗ trợ nhau giải quyết dục vọng.

## 6. Chương 6

Tắm xong, Tiêu Trình đi lấy máy sấy sấy tóc cho Quan Lăng, Quan Lăng thì đi lấy điện thoại mình bỏ quên trong túi áo khoác.

Lúc ở trên máy bay, Quan Lăng đã đổi lại thẻ di động, đến lúc khởi động máy đi về phía giường thì cũng là lúc Tiêu Trình cầm máy sấy đi ra, thấy Quan Lăng đang khởi động máy, hắn lập tức trở nên vô cùng căng thẳng: “Anh lấy di động làm gì?”

“Anh báo bình an cho Cầm Cầm, trước có đổi thẻ, vẫn chưa liên lạc với cô ấy.” Quan Lăng dừng một chút, kỳ quái nói, “Sao em lo lắng vậy?”

Về mặt Tiêu Trình thay đổi mấy lần, cuối cùng tiến lên ôm Quan Lăng từ phía sau: “Anh đừng vội lên weibo hay internet... Loại người gì cũng có, anh đừng để ý bọn họ.”

Quan Lăng lập tức hiểu hắn lo lắng điều gì, cười cười: “Không sao đâu, trước khi rời đi anh cũng xem qua rồi, hướng hồ bầy giờ còn có em ở bên, anh sẽ không quan tâm người khác nói gì nữa.”

“VẬY anh... Nhớ xem ít ít thôi.” Tiêu Trình hiển nhiên vẫn không yên lòng, nhưng biết không thể ngăn Quan Lăng dùng di động, sau khi do dự cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Quan Lăng quay đầu hôn hẩn một cái, ôm chần nhỏ ngồi trên ghế để Tiêu Trình sấy tóc cho anh.

Sau khi mở máy, nhãn hiệu điện thoại hiện ra trong nháy mắt, theo sau đó là mấy chục tin nhắn chưa đọc, có của Triệu Cẩm Cẩm, của đạo diễn Trần, có trợ lý Tưởng Niệm, mà nhiều nhất thì đương nhiên là Tiêu Trình, sau ngày anh rời đi có tới gần năm mươi cuộc điện thoại.

Chỉ nhìn những ghi chép kia, Quan Lăng cũng có thể thấy Tiêu Trình sốt ruột như thế nào, mà khi anh trở về, Tiêu Trình lại chưa từng nói một câu trách cứ.

“Quả Cam.” Quan Lăng gọi một tiếng.

Hai chữ này như bị nhấn chìm trong tạp âm từ máy sấy, vậy nhưng Tiêu Trình vẫn luôn để ý tới anh vẫn nghe được, tắt máy sấy hỏi lại: “Sao vậy?”

“Sau này sẽ không như vậy nữa.” Quan Lăng quay người lại, nhìn Tiêu Trình rồi nghiêm túc nói, “Sau này cho dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không đột ngột bỏ đi như vậy nữa.”

Tiêu Trình ngẩn người, lướt tay qua mái tóc ngắn đã khô một nửa của Quan Lăng: “Không sao cả, nếu như sau này em có chọc giận, khiến anh không vui, anh có thể mắng em, có thể giận em, cũng có thể ra ngoài giải sầu để bớt buồn bực đau khổ, chỉ là, vô luận thế nào cũng đều phải nhớ về em, bởi vì em vẫn ở nhà chờ anh mà.”

Chóp mũi Quan Lăng lại bắt đầu chua xót, anh mau dời tầm mắt, không dám nhìn Tiêu Trình nữa, Tiêu Trình khom lưng, hôn lên trán anh một cái: “Đều đã qua rồi, sau này hai ta sẽ thật hạnh phúc.”

“Được.” Quan Lăng hơi ghen giọng đáp lại, một lần nữa cúi đầu nhìn điện thoại.

Sau khi mở wechat, Quan Lăng sợ tâm tình mình tan vỡ lần thứ hai, không dám xem tin Tiêu Trình gửi, kéo xuống, trực tiếp mở trò chuyện cùng Triệu Cẩm Cẩm.

Triệu Cẩm Cẩm gửi cho anh cũng không ít tin, mới đầu là hỏi có phải việc công khai vốn đã thương lượng kỹ với Tiêu Trình rồi không, lại hỏi có phải anh không thực sự đi, qua một ngày đối phương tựa hồ thay đổi thái độ với Tiêu Trình, thay hẩn nói không ít lời hay, phát hiện Quan Lăng không có phản ứng, sau đó cũng đoán được anh không lên wechat, liền bắt đầu công cuộc hỏi anh có về hay không đều đặn mỗi ngày.

Quan Lăng tiếp tục đọc từng tin, cuối cùng nhấn cho Triệu Cẩm Cẩm rằng mình đã về, chờ Tiêu Trình sấy xong tóc cho mình, anh lập tức hỏi: “Em... Em công khai quan hệ của bọn mình rồi à?”

“Ừ, em vốn định công khai trong ngày sinh nhật anh, vì vậy nên khoảng thời gian đó mới bận như thế.” Những lời này nếu muốn nói sẽ phải dài dòng, Tiêu Trình cũng không tiếp tục, ôm lấy Quan Lăng đặt lên giường, “Việc này đợi anh ngủ dậy em sẽ chậm rãi nói cho anh, nhanh nghỉ ngơi đi.”

Quan Lăng thấy tóc Tiêu Trình còn ướt, vốn định sấy giúp hẩn, nhưng Tiêu Trình cự tuyệt, hẩn kéo rèm cửa giục Quan Lăng ngủ trước, thấy anh nhắm mắt rồi mới cầm máy sấy ra bên ngoài sấy tóc.

Chất lượng giấc ngủ của Quan Lăng cho tới nay cũng không tính là quá tốt, coi như có tốt cũng không thể đạt tới trình độ vừa nhắm mắt đã ngủ, không biết qua bao lâu, bên giường lún xuống, anh liền nhích người về phía bên đó, rất nhanh đã được bao bọc bởi vòng tay quen thuộc ấm áp.

Tiêu Trình nhẹ giọng nói bên tai anh: “Trái Táo Nhỏ, ngủ ngon.”

Quan Lăng “Ừm” một tiếng, tìm một tư thế quen thuộc, rốt cục chậm rãi ngủ thiếp đi.

- -

Hai người đều có rất nhiều điều muốn nói với đối phương, cũng có rất nhiều chuyện muốn làm cùng nhau, Quan Lăng trước lúc ngủ còn băn khoăn, muốn sau khi tỉnh thì việc đầu tiên làm là tổ chức sinh nhật cho Tiêu Trình.

Thế nhưng kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, Quan Lăng được Tiêu Trình đánh thức, chỉ cảm thấy cả đầu nặng nề, người cũng không khí lực gì, qua vài giây mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, đại khái là bị ốm rồi.

Mở mắt ra, quả nhiên thấy ánh mắt lo lắng của Tiêu Trình, hắn cầm kẹp nhiệt độ, thấy anh tỉnh thì lập tức lo lắng nói: “Người anh nóng rần lên, 39 độ, giờ phải đến bệnh viện đa khoa.”

“Uống thuốc là được rồi.” Quan Lăng cũng không phải sợ đi bệnh viện, chẳng qua là cảm thấy phiền phức, thấy Tiêu Trình vẫn cau mày, anh lại rút tay ra khỏi chăn mà kéo kéo đôi phương, “Đừng lo lắng.”

Tiêu Trình nhét tay anh vào lại trong chăn, lại mở tủ tìm áo khoác cho anh, thở dài: “Làm sao mà không lo cho được, đều là lỗi của em, hôm qua đáng nhẽ em không nên lôi kéo anh làm bữa trong phòng tắm...”

“Đại khái là vì gần đây anh không nghỉ ngơi tốt nên mới như vậy, không phải vì em.” Quan Lăng an ủi, lúc Tiêu Trình mặc quần áo cho mình anh cũng không từ chối, Tiêu Trình hiển nhiên là phải dẫn anh tới bệnh viện khám một lần mới an tâm.

Dưới sự phối hợp của Quan Lăng, Tiêu Trình rất nhanh đã mặc xong đồ cho anh, lại cùng anh đi rửa mặt một chút.

Lúc hai người đi tới phòng khách, Quan Lăng mới phát hiện Tiêu Trình đã dọn sạch tàn thuốc cùng vỏ bia rượu, cháo sáng nay còn lại cũng đã hâm nóng để trên bàn.

“Không còn sớm nữa, anh ăn trước một chút rồi mình đến bệnh viện.” Hiện tại đã là chạng vạng, hai người ngủ qua bữa trưa, cũng không dám tiếp tục bỏ bữa tối, Tiêu Trình để Quan Lăng tựa trên ghế còn hắn thì cầm thìa cầm bát cho anh ăn.

Tuy Quan Lăng không có khẩu vị gì nhưng vẫn nghe theo Tiêu Trình ăn hết nửa bát cháo, còn lại nửa kia Tiêu Trình định ăn, Quan Lăng bèn ngăn lại: “Anh bị sốt đấy, như vậy có khi sẽ lây, em lấy một bát mới đi.”

“Nhớ lấy cho em xong anh liền khỏe thì sao.”

Quan Lăng bắt đầu dĩ: “Đều là gạt người trên mạng, nếu như em cũng ốm thì lấy ai chăm sóc anh?”

Tiêu Trình lúc này mới coi như thôi, vào trong bếp lấy cháo, chờ hắn đi một lúc, Quan Lăng mới nhớ tới bánh trong tủ lạnh, mở miệng nói: “Em lấy bánh ra đi, ăn mừng sinh nhật em xong rồi đến bệnh viện.”

“Anh đã thế này còn lo sinh nhật em làm gì!” Tiêu Trình có chút tức giận, nếu như Quan Lăng không thức suốt đêm làm bánh cho hắn, khả năng sẽ không một đến bệnh.

“Ngoan, đi lấy đi, anh làm lâu như vậy, đến bệnh viện rồi cũng không chắc bao giờ có thể về.” Thấy Tiêu Trình còn muốn từ chối, Quan Lăng lại nói, “Sinh nhật anh tháng trước còn chưa được ăn bánh, coi như em không muốn ăn, cũng phải nhường anh ăn bánh sinh nhật của em chứ?”

Nhớ tới sinh nhật Quan Lăng, về mặt Tiêu Trình nhất thời u ám, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, nghe lời Quan Lăng, bưng bánh trong tủ lạnh ra.

Trong lúc Tiêu Trình ăn cháo, Quan Lăng lấy bộ nền còn thừa từ năm ngoái trong ngăn kéo bàn, đếm thấy còn tám cái, cắm hết lên trên bánh.

Chờ Tiêu Trình ăn xong cháo, bên ngoài trời đã tối, Quan Lăng thấp nền rồi sai Tiêu Trình đi tắt đèn, trong ánh sáng yếu ớt của nền ngời đối diện Tiêu Trình, mỉm cười: “Sinh nhật tám tuổi của bạn nhỏ Quả Cam, sau này nhớ phải ngoan, không được nghịch ngợm gây sự.”

Tiêu Trình hết sức phối hợp gật gật đầu: “Vâng, sau này đều nghe lời Quan Lăng ca ca, sẽ không chọc ca ca giận nữa,”

Quan Lăng vẫy vẫy tay với Tiêu Trình: “Lại đây ngồi bên người ca ca đi.”

Tiêu Trình liền ngồi dán vào người Quan Lăng, Quan Lăng muốn hát mừng sinh nhật cho hắn, Tiêu Trình lại sợ cổ họng anh chịu không được, lấy điện thoại di động bật nhạc một lần, nhắm mắt ước nguyện.

Về sự nghiệp coi như cũng có chút thành tựu, không có chí hướng hùng vĩ gì, chỉ hy vọng mình có thể cùng Quan Lăng sống thật khỏe mạnh, bạc đầu giai lão.

Vẫn nhớ Quan Lăng đang bệnh, Tiêu Trình nhanh chóng thổi tắt nến, bật lại đèn, cắt hai miếng bánh đưa cho Quan Lăng.

Ở cùng Tiêu Trình đã nhiều năm, kỹ năng làm bánh của Quan Lăng cũng đường dày công tôi luyện, có thể so với chuyên gia làm món tráng miệng. Lúc ăn cháo Quan Lăng không có khẩu vị nhưng bây giờ vẫn ăn hết bánh.

Tiêu Trình đã sớm ăn xong phần của mình, chỉ chờ anh ăn xong liền đứng lên: “Đến bệnh viện đi.”

“Được”. Quan Lăng đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên dừng động tác, hắng giọng, có chút lúng túng nói: “Thẻ bảo hiểm y tế cùng bệnh án của anh hình như đều ở chỗ Triệu Cầm Cầm.”

Đi thêm một chuyến lấy đồ về cũng không sao, nhưng Tiêu Trình vẫn cau mày hỏi: “Vì sao lại đều ở chỗ cô ấy?”

Lần này Quan Lăng trầm mặc rất lâu, đến độ Tiêu Trình không nhịn được muốn đặt câu hỏi lần thứ hai, anh mới thấp giọng nói: “Lúc trước anh có nằm viện, Cầm Cầm thay anh làm thủ tục xuất viện, anh quên chưa lấy lại từ chỗ cô ấy.”

## 7. Chương 7

Quan Lăng vừa dứt lời, sắc mặt Tiêu Trình liền thay đổi, anh cho rằng hẳn sẽ nói gì đó nhưng không có, Tiêu Trình chỉ vuốt mặt, sau đó đi ra ngoài: “Chúng ta cứ đến bệnh viện trước đã, anh hỏi cô ấy xem có thời gian qua đây không, không cũng không sao, cứ bổ sung tạm thời trước cũng được.”

“Ừm.”

Hai người thay xong giày, một trước một sau ra khỏi nhà, đến hành lang có chút rộng rãi, Tiêu Trình bước chậm lại rồi ôm chầm Quan Lăng, nghiêng đầu hỏi: “Có thấy choáng không? Để em ôm anh xuống?”

“Không cần đâu, đứng trong thang máy một chút, sau đó xuống thì cũng được ngồi xe rồi.” Quan Lăng tự cảm nhận một chút, ngoại trừ việc cả người vô lực và có hơi ngạt mũi thì khá ổn, liền lắc lắc đầu.

Tiêu Trình vẫn không yên lòng, nhưng biết Quan Lăng ở bên ngoài không tiện vậy nên cũng không miễn cưỡng, đỡ anh xuống lầu, ngồi vào ghế phụ, lại thay anh thắt dây an toàn, lúc này mới vòng sang bên kia lên xe.

Lái được một đoạn, lúc sắp tới bệnh viện, Tiêu Trình vẫn không nhịn được, nhìn dòng xe chậm chạp trước mặt mà than thở: “Quan Lăng, anh biết không? Vào ngày chúng ta lĩnh chứng, em đã từng thề trong lòng rằng phải chăm sóc anh thật tốt, để anh luôn khỏe mạnh, vui vẻ. Nhưng bây giờ xem ra, em thực tế so với em nghĩ càng không xứng chức hơn.”

“Kỳ thực cũng bởi vì anh không tốt.” Tâm tình Quan Lăng có chút phức tạp, từ lúc thông tỏ mọi điều khi đi du lịch, trong lòng anh vô cùng rõ ràng, mấy năm trước, hai người đều phạm phải rất nhiều sai lầm, ai cũng không làm tốt trong cuộc hôn nhân này.

“Sau này sẽ tốt thôi...” Thừa dịp đèn đỏ, Tiêu Trình đưa tay ra bóp bóp tay trái Quan Lăng, cũng không biết là đang an ủi anh hay đang an ủi bản thân.

Trước lúc xuống xe, Quan Lăng hỏi về vấn đề hai người hôm qua vẫn chưa nói xong, chuyện xảy ra trong khoảng thời gian anh rời đi, Tiêu Trình liền kể lại kế hoạch tuyên bố ban đầu của hắn cho anh nghe, cuối cùng có chút không xác định hỏi: “Em tự ý công khai quan hệ của chúng ta, anh có giận không?”



“Đương nhiên là không rồi.” Nếu hai người đã thẳng thắn với nhau, Quan Lăng cũng sẽ không tiếp tục che giấu ý nghĩ của mình nữa, nói thật, “Kỳ thực hôm ấy, Cầm Cầm cũng muốn anh thừa dịp này công khai quan hệ, chỉ là lúc đó anh cứ để tâm chuyện vụn vặt, không tìm em thương lượng, tự mình trốn tránh.”

Mặc dù Quan Lăng ở trong ngành giải trí nhưng lại không có chút nhiệt độ nào, lúc trước hai người cân nhắc không công khai cũng phần lớn xuất phát từ vấn đề sự nghiệp của Tiêu Trình.

Mặc dù luật hôn nhân đồng tính đã được thông qua bảy năm, nhưng trong xã hội vẫn có rất nhiều người bài xích vấn đề này, độ tán thành không phải cực kỳ cao, khi đó Tiêu Trình vẫn còn đang trong giai đoạn gây dựng sự nghiệp, nếu như biết hẳn đã sớm kết hôn cùng một người đàn ông, mà phần lớn tài chính từ công ty đều đến từ đối phương, chỉ sợ nhân viên công ty cùng với những người cấp cao sẽ có cái nhìn khác biệt đối với hắn.

Nhưng bây giờ công ty đã đi vào quỹ đạo, lo lắng về việc kia cũng tạm thời giảm, lại tuôn ra chuyện như vậy, trực tiếp công khai dĩ nhiên trở thành lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là nhìn thái độ không muốn cho anh lên mạng của Tiêu Trình ngày hôm qua, Quan Lăng ít nhiều cũng có thể đoán được, cư dân mạng đại khái không quá xem trọng cuộc hôn nhân này của bọn họ.

Phân tích của Triệu Cầm Cầm lúc đó quá mức lạc quan, công ty của Tiêu Trình hiện giờ đã có chút tiếng tăm, giá trị bản thân hẳn không biết đã được nâng cao bao nhiêu lần, thêm vào việc chính hắn cũng có hình tượng cùng khí chất, vô cùng phù hợp đối với ảo tưởng về “nửa kia” của một số người.

Mà một người “cao giàu đẹp”, “mở ra một thời đại” như hắn lại kết hôn với một nam diễn viên phim kinh dị chả ai biết tên, ngấm lại về vẻ ngoài mấy vai mình nhận khi đóng phim, Quan Lăng nghĩ, đứng ở góc độ người xem, bọn họ đúng là không xứng đôi vừa lứa chút nào.

- -

Đã là buổi tối, sau khi dừng xe, Tiêu Trình nắm tay Quan Lăng đi tới phòng khám, trên đường Quan Lăng vẫn chìm đắm vào suy nghĩ của mình, mãi đến tận khi nghe bác sĩ hỏi mới lấy lại tinh thần.

Bắt đầu cũng chỉ là mấy câu hỏi theo lệ thông thường, bác sĩ lấy tờ khai để làm xét nghiệm máu, mãi đến tận lúc trước khi đứng dậy mới thuận miệng hỏi một câu: “Gần đây không ra nước ngoài chứ?”

Quan Lăng thành thật: “Tôi vừa từ Thái về.”

Bác sĩ cầm bệnh án trên tay bỗng hơi khựng lại, vẻ mặt không còn ung dung như ban nãy.

Tiêu Trình thấy thế lập tức khẩn trương: “Bác sĩ...”

Bác sĩ như hiểu rõ hẳn muốn hỏi cái gì, giải thích: “Một vài quốc gia Đông Nam Á gần đây bùng nổ virus dengue, bệnh trạng tương tự như cảm mạo, nhưng qua chẩn đoán thì cũng chỉ là nghi ngờ bước đầu, sau khi lấy mẫu sẽ đến một phòng bệnh trung tâm tiến hành đo lường rồi mới có thể lấy được kết quả.”

Tiêu Trình nắm tay Quan Lăng thêm chặt, cả người lung lay.

Bác sĩ kia viết xong bệnh án, ngẩng đầu lên nhìn hắn một chút: “Anh là người nhà sao? Sốt virus là do muỗi lan truyền, tuy rằng mùa này không còn nhiều muỗi nhưng để an toàn, người bệnh trước vẫn cần đến khoa truyền nhiễm.”

“Không được, tôi không đồng ý, không phải nói còn chưa có chẩn đoán chính xác sao?” Rất nhiều bệnh mang tính truyền nhiễm cần phải tiến hành cách ly, mà Tiêu Trình vào lúc này hoàn toàn không muốn rời khỏi Quan Lăng, vừa nghe đã lập tức cuống cả lên.

“Cho dù có chẩn đoán chính xác hay không, nếu bệnh trạng phù hợp, chúng tôi nhất định phải nhanh chóng báo với trung tâm, chắc chắn sẽ có được biện pháp thích hợp, hi vọng hai vị có thể hiểu và phối hợp.” Chuyện như vậy bác sĩ đã gặp không ít, ngữ khí vẫn bình tĩnh.

Tiêu Trình còn đang muốn nói thì bị Quan Lăng cản lại, sắc mặt anh đã trắng xám nhưng vẫn duy trì bình tĩnh hỏi: “Vậy nếu như... Chẩn đoán ra sốt virus thì có thể trị hết không?”

“Phần lớn những người bị bệnh đều chỉ là bệnh phổ thông, qua trị liệu tầm 7-10 ngày có thể chuyển biến tốt, nhưng có một số ít vì thể chất yếu, có thể khiến bệnh phát triển, xuất hiện bội nhiễm.” Bác sĩ khách quan giải thích xong, gọi một y tá đưa Quan Lăng tới phòng bệnh nội trú, mà Tiêu Trình thì đi thay anh làm thủ tục.

Tiêu Trình cực kỳ không muốn phải xa anh, huống chi còn ở trong tình huống này, nhưng Quan Lăng cũng sợ bản thân như vậy mà lây bệnh sẽ phiền phức tới đối phương, giục Tiêu Trình mau rời đi.

Tiêu Trình lúc này cũng không quan tâm đến y tá hay bệnh nhân đi tới đi lui, hấn dùng sức ôm chặt Quan Lăng, giọng nói cơ hồ mang theo vài tia cầu khẩn: “Trái Táo Nhỏ, anh ngàn vạn lần không thể có chuyện.”

Quan Lăng không phải không có chút lo lắng nào về bệnh tình của mình, lại càng hối hận vì hành vi không nói một tiếng đã rời đi của mình lúc trước, nhưng anh vẫn đưa tay vỗ vỗ lưng động viên Tiêu Trình: “Bác sĩ không phải vừa nói rồi sao, phần lớn người bị bệnh này đều có thể được điều trị khỏi hẳn, đừng lo lắng.”

“Ừ.” Tiêu Trình đáp một tiếng, nhưng vẫn ôm Quan Lăng một hồi lâu mới buông ra, “Em đưa anh về phòng bệnh trước.”

Y tá được gọi tới cảm giác rằng mình lúc này như người thừa, nhưng vẫn tần trách dẫn Quan Lăng đến nơi, giao cho bác sĩ phụ trách.

Khoa truyền nhiễm đều là phòng đơn, Tiêu Trình chờ Quan Lăng nằm lên giường rồi mới thoáng an tâm hơn một chút, đi ra ngoài làm thủ tục, đợi hấn vừa rời đi, y tá dẫn họ tới ban nãy bỗng vỗ trán một cái, cả kinh nói: “Tôi luôn tự hỏi vì sao các anh trông quen mắt như vậy, anh, anh không phải là ngôi sao trong tin tức gần đây sao, tên gì ý nhỉ...”

“Tôi là Quan Lăng.” Thở nhập viện còn chưa làm xong, Quan Lăng tốt tính nói ra tên của mình, lại tiếp tục, “Cũng không phải ngôi sao gì, chỉ là diễn viên phim kinh dị mà thôi.”

- -

Tác giả bảo vấn đề liên quan đến bệnh tật đều tra baidu ra =)))) Tôi cũng muốn nói là tôi cái hiểu cái không nên cũng đừng để ý.

## 8. Chương 8

“Thật là anh à!” Phát hiện mình nhận đúng người, y tá hiển nhiên hết sức kích động, “Vậy vị vừa mới đi ra ngoài kia chính là Tiêu tổng?”

Phát hiện đối phương cũng không có ác ý, Quan Lăng cười cười với cô: “Phải, nhưng vẫn phiền cô giữ bí mật giúp chúng tôi.”

Y tá vốn cũng không quan tâm tới bất quá giới kinh doanh, nhưng lúc lướt weibo vẫn tình cờ xem được ảnh Tiêu Trình, cảm thấy hấn lớn lên thật đẹp, không nhịn được nhìn nhiều thêm mấy lần, cô trước giờ chưa từng xem phim kinh dị, cũng chưa từng xem Quan Lăng diễn, chỉ đơn thuần cảm thấy hai người trong hình nhìn rất xứng đôi.

Bây giờ tận mắt thấy người thật, cô phát hiện Quan Lăng một chút cũng không có cái tự cao gì đó của ngôi sao, với người ngoài thì lễ phép, tương tác giữa bọn họ nhìn vào cũng thật sự ân ái, cô lại càng có thêm hảo cảm với họ, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ trên mạng nhiều anh hùng bàn phím lắm, anh đừng để ý, trông hai anh như vậy, tôi cảm thấy hai anh nhất định sẽ hạnh phúc cả đời.”

Lúc Tiêu Trình trở lại phòng bệnh, y tá vừa nói chuyện phiếm với Quan Lăng vừa lắp đặt bình treo, trên mặt Quan Lăng vẫn chưa kịp tản đi ý cười.

“Nói chuyện gì vậy, sao anh vui thế?” Tiêu Trình đi lên trước, chiếm vị trí đầu giường của Quan Lăng.

Y tá nghĩ thấy mùi chua đầu đây, không muốn chịu liên lụy gì, tự mình giải thích: “Đang nói về phân tích trên mạng đối với các anh.”

Tiêu Trình nhú mào, thế nhưng không tiếp tục hỏi, chỉ là nhìn bình chất lỏng, hỏi: “Đây là gì?”

“Vừa có bác sĩ đến đây lấy máu, nói kết quả kiểm tra ngày mai mới biết, thế nhưng khả năng bị cảm vẫn lớn hơn sốt virus, vậy nên trước tiên cứ xử lý như khi bị cảm, đây là thuốc hạ sốt.” Lần này là Quan Lăng trả lời.

Tiêu Trình gật gù, cúi đầu chạm trán mình vào trán Quan Lăng: “Hình như hạ được một chút so với lúc đây, đã đo nhiệt độ chưa?”

Kiểm tra xong nhiệt độ, Tiêu Trình cũng không lập tức lui lại, còn hơi cúi xuống, muốn hôn môi Quan Lăng một cái lại bị anh tránh đi: “Đừng hôn, vẫn đang bệnh đấy. Y tá vừa kiểm tra nhiệt độ rồi, không tới 38 độ, sốt nhẹ.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, y tá đã âm thầm lùi ra, còn tri kỉ đóng cửa hộ.

Đây tuy là bệnh truyền nhiễm nhưng chỉ có thể thông qua muỗi truyền đi, so ra thì tính truyền nhiễm cũng không quá lớn, lại vẫn chưa có chẩn đoán chính xác, bác sĩ cũng không yêu cầu gia đình phải tránh đi.

Tiêu Trình thoáng an tâm hơn, dùng tay mình áp lên tay Quan Lăng đang cầm kim, lấy di động ra nhìn thời gian: “Có mệt không? Anh nghỉ đi, để em trông cho.”

“Ngủ một ngày rồi, đâu còn ngủ được nữa.” Quan Lăng nói xong có chút bận tâm, “Ngược lại là em, tối qua uống nhiều như vậy, hôm nay lại vội vàng chăm sóc anh, chắc chỉ ngủ được một ít, không thì em về trước đi.”

Tiêu Trình cười khổ: “Lúc trước em không biết anh bị ốm, đã không thể ở bên chăm sóc, lần này thật vất vả mới có cơ hội, anh cũng không để em biểu hiện thật tốt, lấy công chuộc tội sao?”

“Chỉ là bệnh nhẹ, là anh không nói cho em, cũng đâu phải tội gì...”

“Có thể nào thì hôm nay em cũng phải ở cùng anh, anh không được đuổi em đi.” Tiêu Trình oan ức nhìn Quan Lăng, xác định anh không còn ý tứ bảo mình về nhà nữa mới tiếp tục, “Mới này vừa nói gì cùng y tá? Trên mạng lại ảo tưởng ra cái viễn cảnh gì rồi?”

Quan Lăng ra hiệu cho Tiêu Trình lấy hộ mình điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường, mở màn hình ra là có thể đọc được tin tức mới này anh thảo luận cùng y tá.

Đơn giản là mới này Quan Lăng và Tiêu Trình xuất hiện ở bệnh viện bị một bệnh nhân khác phát hiện ra thân phận, có người cũng xuất phát từ tâm lý thích hóng hớt náo nhiệt, chụp lại hình hai người họ ôm nhau đăng lên weibo, kết quả bài đăng kia được chuyển phát hơn một nghìn lần, các bạn mạng lại được dịp thi triển tài năng suy đoán.

Bình luận hot nhất trong đó phân tích kỳ thực Quan Lăng cùng Tiêu Trình không kết hôn, chỉ là quan hệ yêu đương, đồng thời đã có kế hoạch chia tay, kết quả, không ngờ lúc này Quan Lăng bị bệnh nặng, Tiêu Trình là người tốt, không thể vứt bỏ Quan Lăng, liền dựa vào việc công bố quan hệ để bác bỏ lời đồn, sau đó xin nghỉ dài hạn theo Quan Lăng nhận trị liệu, trải qua một tháng Quan Lăng cũng dần khôi phục, Tiêu Trình rốt cục có thể yên lòng để mỗi người đi một ngả, ai ngờ vừa nghe đến phải chia tay, Quan Lăng lập tức lấy cớ bị bệnh nặng mà níu giữ hân, hai người đêm khuya phải đến bệnh viện.

Một đoạn này của cậu ta nghe rất không bình thường, nhưng lại thần kỳ mắc nối mọi sự kiện, giải thích những việc netizen mãi còn chưa hiểu, lại đề cập đến các chi tiết nhỏ, tỷ như, vì sao Tiêu Trình bỗng nhiên công bố hôn nhân, lại tỷ như, vì sao Quan Lăng vẫn chưa đưa ra lời đáp nào, thậm chí một tháng nay, hai người dường như đều biến mất trong tầm nhìn công chúng, bây giờ lại cùng nhau xuất hiện.

“Hiện tại biên kịch phim truyền hình cũng không dám viết kịch bản máu chó như vậy.” Quan Lăng cười than, “Mà quan trọng là có thật nhiều người tin, hỏi cậu ta xem có phải cậu ta thực sự là người biết chuyện không.”

“Những người này sao nhạt nhẽo quá vậy, mỗi ngày đều ở trên mạng suy đoán chuyện tình cảm của người xa lạ.” Tiêu Trình đọc qua mấy cái bình luận hot, chẳng cảm thấy buồn cười tẹo nào, trên mạng đủ loại suy đoán, mà đều xuất phát từ việc khinh thường Quan Lăng, cho rằng Quan Lăng không xứng với hắn.

“Có lẽ bởi vì bọn họ không có người tốt như Quả Cam nhà chúng ta ở bên, vậy nên mới không hiểu cái gì là yêu, con người nhiều khi cảm thấy đã là thứ bản thân không thể có thì những người khác càng không thể xứng.” Quan Lăng lại không quá để ý, đối với anh mà nói, tình cảm đối với Tiêu Trình là chuyện hai người, đắng ngọt ra sao chỉ có bọn họ rõ ràng, bất luận người đời bàn luận suy đoán ra sao cũng không có một phần ảnh hưởng.

“Nhưng Quả Cam lại không tốt với Quả Táo.” Tiêu Trình còn đang tức giận, nhưng nghe Quan Lăng nói vậy vẫn không nhịn được mà cong miệng cười, “Huống chi, táo này nhà chúng ta lại là quả táo ngọt nhất thế gian.”

“Chỉ có trẻ con mới cảm thấy thứ mình có là tốt nhất thiên hạ. Bạn nhỏ Tiêu Trình, em phải biết khiêm tốn một chút.” Quan Lăng vươn bàn tay không có kim châm, chọc chọc lên cánh tay Tiêu Trình.

“Khụ.” Y tá đứng ngoài cửa vừa vặn nghe được, lúng ta lúng túng bước vào, “Việc này, để ngừa vạn nhất, bác sĩ Vương bảo tôi đến thấp nhang muối cho hai anh.”

Quan Lăng hơi đỏ mặt, Tiêu Trình lại diện một mặt bình tĩnh, còn gật đầu cảm ơn y tá.

Y tá bị đút đầy miệng thức ăn chó nhanh chóng trở về vị trí, đang muốn đến tìm đồng nghiệp than khổ về kinh nghiệm bị rắc cầu lương, kết quả vừa mở điện thoại di động lại thấy trên weibo có tin tức mới.

Là weibo từ tài khoản official của “Người sáng lập khoa học kỹ thuật Quả cam”: Điểm tốt đẹp của anh chỉ có mình em biết, vậy nên phải nhanh chóng hạ sốt rồi theo em về nhà [hình ảnh]

Hình được đăng lên là giấy hôn thú của hai người, ngoài số ID được làm mờ, các thông tin còn lại đều có thể thấy rõ ràng, ngày kết hôn là bảy năm trước, hai người trong hình có chút mang theo hơi thở sinh viên ngây ngô, mà tươi cười cùng ngọt ngào trong mắt lại không thể che giấu.

## 9. Chương 9

Tiêu Trình đăng weibo xong liền đưa điện thoại cho Quan Lăng, anh thấy vậy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: “Tự trong lòng chúng ta biết điều bọn họ nói không phải sự thật là được, cần gì phải giải thích nhiều như vậy.”

Quan Lăng thực tâm không muốn Tiêu Trình phải lấn mình vào hồ nước đục này, trước đây lúc không ai biết Quan Lăng là ai, người mắng nam quỷ anh diễn cũng không ít, giờ mối quan hệ bị lộ ra, nhất định là hại nhiều hơn lợi.

Tiêu Trình gây dựng sự nghiệp có bao nhiêu khổ cực, không ai rõ ràng hơn Quan Lăng, Tiêu Trình quả thật rất có đam mê với Internet, với hạng mục nghiên cứu của công ty hắn, cho tới nay, mọi đánh giá của Tiêu Trình đối với Internet đều là tích cực, vì vậy lúc Quan Lăng gặp áp lực lớn nhất, trong lúc mê mang cũng không muốn thông qua việc công bố quan hệ làm sáng tỏ scandal.

“Em đương nhiên biết điều bọn họ nói sai sự thật, đều là rác, nhưng nhiều người như vậy, vẫn sẽ luôn có kẻ ngu si coi là thật.” Tiêu Trình dừng một chút, nghiêm túc nói, “Trái Táo Nhỏ, trước đây là em chưa đủ tốt, sau này em sẽ tận lực bảo vệ anh. Đoàn đội pháp lý của công ty đang được thành lập, em sẽ khiến những kẻ tung tin đồn phải trả một cái giá lớn.”

Trầm mặc mấy giây, Quan Lăng bỗng phì cười ra tiếng: “Được thôi Tiêu tổng, tiểu nhân sau này phải dựa vào ngài rồi.”

“Này! Em nói thật đấy!” Tiêu Trình nghe vậy bất mãn chọc chọc mặt Quan Lăng.

“Anh biết, chẳng qua cảm thấy Quả Cam nhà chúng ta đột nhiên hóa thân thành tổng tài bá đạo cũng rất đáng yêu.” Nói xong, trước khi Tiêu Trình thực hiện động tác kế tiếp đã cúi đầu xem điện thoại, chỉ là khoe miệng vẫn vương ý cười.

Chỉ chốc lát sau, màn hình điện thoại của Tiêu Trình cũng sáng lên, thông báo Quan Lăng vừa chuyển phát weibo của hắn, hình kèm theo là Tiêu Trình nắm tay đang truyền dịch của anh, tay hai người không quá khác biệt, đều là loại ngón tay thon dài, hơi chồng lên nhau, lộ ra một đôi nhẫn bạc trên ngón áp út mỗi người.

Quan Lăng: Ông xã thật tốt [hình ảnh] @ Tiêu Trình: Điểm tốt của anh chỉ có em biết, vậy nên phải hạ sốt nhanh một chút rồi theo em về nhà! [hình ảnh]

Dù trong mấy năm hai người yêu nhau tha thiết, Quan Lăng cũng rất ít khi gọi Tiêu Trình là “ông xã”, Tiêu Trình vừa nhìn thấy hai chữ kia đã chẳng còn tạo bất mãn nào, mặt mày đều nhiễm ý cười, dở giọng dụ dỗ: “Em muốn nghe anh gọi.”

“Gọi cái gì?” Quan Lăng không ngẩng đầu, làm bộ hồ hững hoi.

“Ông xã.” Tiêu Trình theo bản năng trả lời, nói xong thì nhận ra mình bị mắc câu rồi.

Quả nhiên, Quan Lăng nghe xong lập tức cười: “Ừ, ngoan.”

“Được lắm! Anh lại trêu em!” Tiêu Trình hàm hừ nghịch điện thoại, đến lúc ngẩng đầu lên thì thấy Quan Lăng đã ngủ.

Quan Lăng còn đang sốt, sao có khả năng thực sự không mệt không buồn ngủ, nói giỡn theo Tiêu Trình lâu như vậy, cũng chỉ vì sợ Tiêu Trình lo lắng mà cố ý ung dung.

Trong lòng Tiêu Trình rõ ràng, thấy Quan Lăng ngủ thiếp đi liền đứng dậy kéo chăn thay anh, chỉnh đèn tối đi, xuất thần nhìn bình dịch.

- -

Tiêu Trình trông một đêm, đến sáng sớm thì sốt cao của Quan Lăng đã gần như lùi đi, lúc này bác sĩ có đến xem, cơ bản đã hoàn toàn loại bỏ khả năng bị sốt virus, nhưng để bảo đảm thì cứ ở lại bệnh viện đến chiều kiểm tra một lần.

Quan Lăng ăn điểm tâm Tiêu Trình mua, lại đau lòng hắn cả đêm không ngủ, nói không về thì xuất viện, Tiêu Trình không làm gì được, chỉ đáp ứng anh sẽ về nhà nghỉ ngơi một chút, buổi trưa lại mang cơm đến cho anh.

Lúc sáng sớm Quan Lăng cũng không cần tiếp tục truyền dịch, Tiêu Trình nhờ y tá để ý anh, thấy Quan Lăng bé ngoan nhắm mắt nghỉ ngơi mới thoáng an tâm, tạm thời rời khỏi phòng bệnh.

Ai biết Tiêu Trình vừa mới đi không bao lâu, Triệu Cẩm Cẩm đã đến thăm, vừa thấy Quan Lăng một mình nằm trên giường bệnh đã xù lông, cá giận nói: “Tiêu Trình đâu? Bày đặt ân ái trên mạng xong lại vứt cậu lại à?”

“Không phải, em ấy chăm sóc tôi một đêm, tôi bảo em ấy về nhà nghỉ ngơi một lúc, cũng không thể để cả hai người đều mắc bệnh chứ?” Quan Lăng mau chóng thay vị kia nhà mình giải thích.

Về mặt Triệu Cẩm Cẩm lúc này mới hòa hoãn lại: “Cậu sao vậy? Hôm qua nghe nói cậu phải vào khoa truyền nhiễm mà tôi sợ hết hồn.”

Hôm qua Triệu Cẩm Cẩm còn đang theo một nghệ sĩ khác tham gia hoạt động ở Bắc Kinh, nửa đêm nhìn thấy tin trên weibo bèn nhanh nhanh chóng chóng dò hỏi Tiêu Trình, biết tình hình của Quan Lăng thì suốt đêm trở về.

“Để chị lo không đâu một hồi, thật xin lỗi chị, Cẩm Cẩm, lại để chị sốt ruột.” Quan Lăng biết ngoài anh thì những nghệ sĩ trong tay Triệu Cẩm Cẩm đều phát triển không tệ, cô cũng trở nên vô cùng bận rộn, chính mình không giúp được gì thì thôi còn khiến cô loạn thêm.

“Xin lỗi cái gì chứ, cậu không sao là quá tốt rồi, tôi vốn cũng định trở về gặp cậu một lần.” Triệu Cẩm Cẩm tầm bốn, năm giờ sáng mới về đến nhà, chớp mắt ba tiếng rồi đi vội đến bệnh viện, nhưng nhìn qua vẫn là đáng vẻ khôn khéo già dặn, trêu chọc một chút liền lấy di động ra bắt đầu nói chính sự.

Năm ngoái Quan Lăng có tham gia một bộ phim mạng chi phí thấp, đóng vai một con quái vật sinh ra từ thất bại thí nghiệm, phim này một tuần sau sẽ bắt đầu phát sóng, lúc đó anh phải tham gia tuyên truyền.

Mặt khác, khiến Quan Lăng không ngờ tới, cơ hội vai nam ba lúc trước Triệu Cẩm Cẩm tranh thủ cho anh kia, đạo diễn vẫn chưa yêu cầu đổi người, nói cách khác, không lâu nữa Quan Lăng sẽ phải tiến vào đoàn phim.

Trong phim, nam ba có vẻ ngoài tối tăm lại cố chấp, kỳ thực nội tâm lại là một họa sĩ ảm áp, là hàng xóm của nữ chính, mặc dù screen time không quá nhiều nhưng xét về tổng thể thì vẫn là một vai diễn được người yêu thích.

Quan Lăng vẫn chưa lộ ra thần sắc mừng rỡ, chỉ hỏi: “Bộ phim này lấy cảnh ở Bắc Kinh?”

“Ừ, tôi bảo Tưởng Niệm đặt vé cho cậu hôm thứ hai nhé?” Tưởng Niệm là trợ lý Triệu Cẩm Cẩm tìm cho Quan Lăng, lúc trước anh đi du lịch giải sầu cũng cho cô ấy nghỉ ngơi một tháng.

Quan Lăng không lập tức lên tiếng, Triệu Cẩm Cẩm thấy sắc mặt anh, trong lòng “thấp thỏm” một hồi: “Tôi nói này Quan Lăng, lúc này cậu sẽ không vì nhi nữ tình trường mà cả công việc cũng không cần đẩy chứ?”

“Sao vậy được, tôi cũng biết bản thân không thể lúc nào cũng ở trong nhà, thật sự để Tiêu Trình nuôi.” Quan Lăng rũ mắt, nhìn vô chần màu trắng trước mặt hồi lâu mới mở miệng nói, “Chỉ là tôi vẫn chưa nói việc này với Tiêu Trình, cô để tôi thương lượng với em ấy một chút rồi quyết định xem nên mua vé ngày nào.”

Quan Lăng làm diễn viên hơn sáu năm, bất luận lúc đầu xuất phát từ mục đích gì thì đến giờ đã thực tâm có chút yêu thích với cái nghề này. Mấy năm qua việc kiểm duyệt phim kinh dị ngày một khó khăn, Trần đạo đã có ý rời khỏi vinh quang sự nghiệp, anh biết mình không thể đi tiếp con đường này, nếu không thể chuyển hình tượng thì chỉ có thể đổi nghề, nhưng dù suy nghĩ thế nào thì Quan Lăng cũng không muốn rời Tiêu Trình lúc này.

Trải qua hai ngày ở chung này, hai người thật vất vả mới tìm lại được một chút trạng thái năm đó, nếu như lúc này vì nguyên nhân công việc mà phải tách ra, Quan Lăng sợ bọn họ sẽ lại rơi vào tình trạng lạnh nhạt trước kia.

## 10. Chương 10

Triệu Cẩm Cẩm sợ quấy rầy Quan Lăng nghỉ ngơi, nói xong chuyện công việc cũng nhanh chóng rời đi, nhưng đi được nửa đường lại nhớ đang để thẻ bảo hiểm của Quan Lăng trong túi, lại phải quay lại bệnh viện.

Lúc này đã gần trưa, Triệu Cẩm Cẩm đỗ xe, ở bãi xe lại nhìn thấy Tiêu Trình đến đưa cơm cho Quan Lăng.

Tiêu Trình đồng ý với Quan Lăng về nhà nghỉ ngơi nhưng nào có thể an tâm đi ngủ, về nhà lại bắt đầu vo gạo rửa rau, nấu cháo rồi mang đến bệnh viện.

Nhìn thấy Triệu Cẩm Cẩm, hần liền tiến lên hỏi thăm một chút, “Đến thăm Quan Lăng sao?”

“Đã thăm rồi, nhưng quên chưa trả thẻ bảo hiểm cho cậu ấy. Vừa lúc gặp được cậu, tôi không cần vào nữa, cậu mang cho cậu ấy đi.” Thái độ của Triệu Cẩm Cẩm đối với Tiêu Trình vẫn không tính là quá tốt, dù sao đối với cô mà nói, Quan Lăng đã sớm vượt khỏi phạm trù đồng nghiệp, càng giống như người nhà nâng đỡ nhau, mà Tiêu Trình, cho dù là vô tâm hay cố ý thì việc hần là tổn thương Quan Lăng vẫn là sự thật.

“Được.” Tiêu Trình nhận thẻ bảo hiểm cùng bệnh án, lật qua lật lại, thấy thêm không ít trang so với trong trí nhớ của hắn, mắt thấy thời gian vẫn còn dư, do dự một lúc rồi hỏi, “Ngài bây giờ có rảnh không? Có thể tìm một nơi nói chuyện một chút?”

Triệu Cẩm Cẩm làm người đại diện cho Quan Lăng, Tiêu Trình coi là quen biết, hắn cũng không dùng kính ngữ với cô, nhưng bây giờ Tiêu Trình có thể hiểu được vì sao cô bắt mẫn đối với mình, cũng biết Triệu Cẩm Cẩm thực tâm tốt với Quan Lăng, ngày sau anh còn cần cô ấy chiếu cố, thái độ của hắn với cô lại càng thêm kính trọng.

Mà Triệu Cẩm Cẩm lại không quen như vậy, cau mày nói: “Thôi thôi, cậu cứ gọi tôi là Cẩm Cẩm như lúc trước đi, cái từ ”ngài” này làm tôi như già đi mười tuổi ấy.”

“Được, vậy Cẩm Cẩm, chúng ta tìm một nơi nói chuyện một chút?”

Lúc này Triệu Cẩm Cẩm mới gật đầu, khi Quan Lăng rời đi, Tiêu Trình cũng từng vội vã gọi điện thoại tới, nhưng bởi vì cô không biết hành trình cụ thể của anh nên họ không thể nói chuyện quá lâu, bây giờ gặp lại, cô biết Tiêu Trình có rất nhiều chuyện muốn nói với mình.

Hai người không đi quá xa, tìm một quán cà phê gần bệnh viện để trò chuyện.

Chuyện xảy ra với Quan Lăng trong vòng mấy năm qua, nói nhiều không nhiều, mà ít cũng không ít, Tiêu Trình phải đến bệnh viện đưa cơm cho Quan Lăng, không có quá nhiều thời gian, chỉ từ bệnh án biết thêm chút về tình trạng cơ thể của anh.

Lúc đóng phim bị bầm dập chút ít là chuyện thường, cảm mạo sốt cao cũng không tránh được, nhưng Tiêu Trình lưu ý nhất đến lần khiến Quan Lăng phải nằm viện kia.

“Là do xuất huyết dạ dày, cậu cũng biết, cái nghề này thì làm sao có thể đảm bảo luôn ăn cơm đúng giờ, cứ tích tụ dần thì phát bệnh.” Triệu Cẩm Cẩm chỉ vào bệnh án, nói, “Quan Lăng thiếu tiền, mấy năm này luôn liều mạng đóng phim, mà nguyên nhân chính cũng còn có đạo diễn Trần coi trọng cậu ấy nữa, lần kia dạ dày cậu ấy không thoải mái thể nhưng bản thân lại không để ý, thức hai đêm quay phim, sau đó thì nôn ra máu, lúc đó những người trong đoàn cũng sợ, suốt đêm lái xe đưa người đến bệnh viện, kiểm tra mới biết là xuất huyết dạ dày, rất nghiêm trọng, phải lập tức nhập viện. Lúc trợ lý gọi điện thoại cho tôi còn khóc đến thở không ra hơi.”

“Vì sao... Không nói cho tôi biết?” Tiêu Trình cũng không biết bây giờ bản thân cảm thấy gì nữa, mấy ngày nay cảm thấy đau lòng rất nhiều, tựa như đã tê dại rồi, lại có cảm giác mọi chuyện cứ thêm đè nén ở con tim cùng đại não, bức thiết cần giải phóng.

“Quan Lăng không cho nói, còn có thể vì sao, cậu ấy nói thời gian đó công ty cậu đang bận rộn cho một hạng mục, rất quan trọng, vậy nên không muốn khiến cậu phân tâm. Cậu biết không? Khi đó Quan Lăng cả hệ công cũng không nở mồm, bởi vì còn muốn dành tiền cho công ty của cậu, tôi với trợ lý cũng chỉ có thể thay phiên chăm sóc cậu ấy ban ngày, ban đêm thì cậu ấy chỉ có một mình, có một lần trời đã khuya, dạ dày cậu ấy cực kỳ đau, đến độ cả sức nhấn chuông cũng không có, vẫn là nhờ người giường bên phát hiện, giúp cậu ấy gọi bác sĩ.”

Tiêu Trình nhìn thời gian trên bệnh án, nhớ tới khi đó công ty đúng là nhận một hạng mục phát triển nhỏ, trước lúc ấy, công ty cơ hồ cả tiền lương cũng không thể phát, sản phẩm công ty nghiên cứu thì rơi vào bình cảnh, tâm tình của mọi người đều vô cùng mê mang, bọn họ muốn dùng hạng mục khác để tìm lại tự tin vốn có, hạng mục kia thực sự thành công, hóa giải tình trạng khẩn cấp của công ty, chỉ là hắn chưa từng nghĩ đến, để đổi lấy thành công, lúc bệnh tình Quan Lăng nghiêm trọng nhất, hắn lại không thể ở bên người đối phương, để người hắn yêu nhất phải một mình chịu đau khổ.

Nhìn về mặt Tiêu Trình, Triệu Cẩm Cẩm thật không nhẫn tâm mà nói tiếp, chỉ là trước khi đi nói cho Tiêu Trình biết về bộ phim: “Cơ hội lần này thực sự rất tốt, nhân vật cũng thích hợp, cơ bản là cậu ấy thấy quan hệ của hai cậu thật vất vả mới khởi sắc, không nở rời đi lúc này, cậu... Nếu được thì khuyên cậu ấy một chút.”

“Được, muộn nhất bao giờ cần vào đoàn?” Tiêu Trình cẩn thận hỏi.

“Tôi nghe qua thì thấy nhân vật của cậu ấy khai máy vào thứ sáu, nhưng dù sao trước giờ cũng chưa từng diễn phim loại này nên tốt nhất vẫn nên vào đoàn từ thứ hai cùng các diễn viên chính, sớm tìm hiểu cảm giác sẽ tốt hơn.”

Tiêu Trình nghe vậy gật gật đầu: “Hiểu rồi. Tôi sẽ khuyên anh ấy vào đoàn phim sớm.”

- -

Tiêu Trình trở lại phòng bệnh của Quan Lăng không bao lâu thì có kết quả xét nghiệm, Quan Lăng đúng là không phải bị sốt virus, chiều qua lại ở trong bệnh viện truyền dịch, giờ không có dấu hiệu bị sốt nữa, Tiêu Trình thay anh làm thủ tục xuất viện rồi đưa anh về nhà.

Vừa về đến nhà Quan Lăng đã giục Tiêu Trình đi nghỉ, nhưng hắn lại ngồi xuống ghế sofa, vầy vầy tay với Quan Lăng: “Trái Táo Nhỏ, anh lại đây, chúng ta nói chuyện một chút.”

## 11. Chương 11

Quan Lăng làm bé ngoan tới ngồi cạnh Tiêu Trình: “Sao vậy?”

“Ngồi đây này.” Tiêu Trình lại chẳng thỏa mãn với chỗ anh chọn ngồi, tự vỗ vỗ đùi mình.

“Không được, anh nặng lắm.” Quan Lăng sờ sờ mũi, lại nói thêm, “Không phải có việc muốn nói sao? Ngồi lâu thì chân em tê mất.”

“Anh so với trước đây gầy đi nhiều, cái lúc anh coi như nặng nhất em còn bế anh lên tầng được cơ mà, đừng nói tới bây giờ.” Không cho Quan Lăng cơ hội cự tuyệt, Tiêu Trình trực tiếp ôm người lên đùi.

“Như thế này... Khó nói chuyện lắm.”

“Sao mà khó?” Tiêu Trình đặt đầu mình lên vai Quan Lăng, thuận thế nghiêng đầu hôn hôn cổ anh, “Nói chuyện như vậy không tốt sao?”

Quan Lăng trầm nghĩ, như vậy tâm tư anh đều dán lên người Tiêu Trình, còn hơi sức đâu mà tâm sự nữa.

Nhưng lời như vậy anh không dám trực tiếp nói cho Tiêu Trình, còn nhớ tới lúc hai người mới quen nhau, anh vì một câu nói tương tự mà bị một tên đàn ông nhỏ hơn hai tuổi làm đến độ không xuống được giường.

Mà khi đó còn chưa tới 24 giờ từ đêm đầu tiên của họ.

Trên thực tế, Tiêu Trình cũng không hẳn là muốn tìm Quan Lăng tâm sự, so với việc giải thích những năm nay đã bận rộn thế nào, hắn càng muốn dùng hành động để chứng minh mình trước đây chưa từng thay đổi tâm ý hơn.

Hắn có lòng tin, hắn có thể yêu thương cưng chiều Quan Lăng y hệt như khoảng thời gian hai năm đầu của bọn họ, chỉ cần cho hắn thời gian bù đắp những năm thiếu hụt này.

“Hôm nay em tới bệnh viện thì gặp Triệu Cẩm Cẩm.” Tiêu Trình suy nghĩ một lúc, nói ngay vào điểm chính.

Quan Lăng nghe được thì lập tức có chút không vui, “Không phải bảo em về nhà nghỉ sao? Em không về à?”

“Nào dám đâu, bà xã đại nhân nhà em đã lên tiếng, tiểu nhân chỉ có thể tuân mệnh làm theo. Là gặp lúc trưa, Triệu Cẩm Cẩm quên trả bệnh án và thẻ bảo hiểm cho anh, trưa lại qua một chuyến, bọn em vừa lúc gặp nhau, hàn huyên vài câu.”

“Rõ ràng lúc ở bệnh viện còn gọi người ta là ông xã, giờ về nhà lại gọi thành bà xã, chặc chặc.” Giống như việc Triệu Cẩm Cẩm hiểu Quan Lăng, anh cũng hiểu về người đồng nghiệp lâu năm này, giỡn một câu xong liền hỏi, “Cô ấy nói cho em biết chuyện phim mới rồi hả?”



“Hơn thế nữa.” Tiêu Trình ôm Quan Lăng, tay phải kê sát trên vị trí dạ dày mà cẩn thận nhẹ vuốt, “Anh không nói cho em, là để trừng phạt em không đủ quan tâm với anh sao?”

Quan Lăng cúi đầu nhìn tay Tiêu Trình rồi cười, “Động tác này cùng vẻ mặt của em, người không biết còn tưởng anh say thai.”

“Quan Lăng à...” Tiêu Trình bất đắc dĩ hô một tiếng.

Lúc này Quan Lăng mới thu ý cười, đổi thành vẻ nghiêm túc: “Không phải phạt em, muốn nói thì cũng là để phạt chính anh.”

Phạt anh đối với người thân cận nhất cũng không thể thẳng thắn, rõ ràng rất muốn Tiêu Trình để tâm đến nhưng lại không dám nói thẳng, cũng phạt anh ý mình trẻ tuổi mà không biết quý trọng thân thể, không nghe lời Tiêu Trình ăn cơm đúng giờ.

“Chính là phạt em.” Tiêu Trình thấp giọng nói xong, lại đảm bảo bên tai Quan Lăng, “Trái Táo Nhỏ, cam đoan với anh, bài học lần này em sẽ nhớ cả đời, cũng sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà bỏ quên anh nữa.”

Hồi lâu, Quan Lăng mới “ừ” một tiếng: “Anh cũng vậy, sau này việc gì cũng sẽ nói cho em biết, sẽ không tự mình có khác lạ rồi chờ em phát hiện.”

“Không sao hết, ở bên em, anh có muốn khác lạ thế nào cũng được, có thể tùy hứng, muốn làm gì thì làm đó, trước đều là lỗi của em, sau này sẽ không như vậy nữa.” Tiêu Trình lại hôn Quan Lăng một cái, “Có điều lời lúc trước chắc em phải thu lại, việc tùy tiện chạy ra nước ngoài, lần sau có thể dừng tiếp tục hay không? May mà lần này chỉ là sợ chuyện không đâu một hồi, nhưng anh có nghĩ tới không, vạn nhất anh thực sự xảy ra chuyện thì em phải làm như thế nào bây giờ?”

Quan Lăng và Tiêu Trình đều là người thân duy nhất của nhau ở đời này, Tiêu Trình đã mất đi cha mẹ, thực không tưởng tượng nổi cảnh tiếp tục mất đi Quan Lăng, như vậy thì cuộc đời hắn sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Chính Quan Lăng cũng có chút nghĩ mà sợ, nghe vậy lập tức đồng ý, suy nghĩ một chút lại giải thích: “Lúc anh mới đi làm visa... Kỳ thực là muốn cùng đi nghỉ phép với em.”

“Không sao nữa rồi, sau này có cơ hội, chúng ta lại cùng nhau đi du lịch toàn thế giới.” Không thể đi cùng nhau lần này, trong lòng hai người đều có tiếc nuối, Tiêu Trình sợ Quan Lăng khổ sở, rất nhanh đã đổi đề tài, “Thứ hai anh sẽ vào đoàn phim sao?”

“Cầm Cầm hy vọng anh sẽ nhập đoàn hôm đó, nhưng mà...” Quan Lăng nghiêng đầu nhìn Tiêu Trình, có chút muốn nói lại thôi.

“Đang nghĩ gì thế?” Tiêu Trình khê búng một cái lên trán anh, “Em đương nhiên sẽ không để anh vào đoàn phim một mình.”

“À?” Quan Lăng trước giờ đều thấy bản thân thông minh, hiếm có khi nào thấy mình như lâm vào ngõ cụt, ngốc ngốc nhìn Tiêu Trình.

Tiêu Trình lại cười, nói: “Không biết Quan tiên sinh còn thiếu trợ lý không, năm nay em 28, học lực theo chính quy, vai có thể gánh, lưng có thể khiêng, trời lạnh còn có thể làm ấm giường, quan trọng nhất là, em rất rẻ nha, không cần 998 hay 888, chỉ cần chút tiền là cùng anh về nhà, Quan tiên sinh có muốn cân nhắc một chút không?”

“Không cần cân nhắc, buôn bán có lời như thế, không làm là kẻ ngu.” Quan Lăng nói xong làm như thật mà lấy di động ra, chuyển 5 đồng qua wechat của Tiêu Trình, hào phóng nói, Cho em tiền lương thêm giờ, nhớ tới làm cho tốt.”

Tiêu Trình liếm liếm môi, ôm lấy Quan Lăng rồi đi về phía phòng ngủ: “Không chỉ làm tốt công tác còn có thêm dịch vụ, Quan tiên sinh nếu thỏa mãn thì lần sau lại tới.”

Quan Lăng để hắn ôm: “Em vừa nói rồi mà, làm ấm giường là trong phạm vi công việc rồi.”

“Vẫn có làm ấm giường, nhưng ngoài ra còn giúp Quan tiên sinh vận động nữa.” Tiêu Trình nói rồi đặt Quan Lăng lên giường, đề người lên, “Rất vui vì có thể lần thứ hai chứng minh cho Quan tiên sinh thấy tính không thực của cái lý luận kia.”

Tiêu Trình nhắc tới cái câu trên mạng kia lần thứ hai, Quan Lăng chỉ thấy nóng cả mặt.

Tuy rằng hai người đã dùng tay giải quyết qua lúc trước, nhưng tinh lực phương diện kia của Tiêu Trình có bao nhiêu dồi dào, Quan Lăng tự mình biết, thêm vào việc anh rời đi một tháng, mà Tiêu Trình lại bận việc hai tháng, tính ra thì bọn họ đã có ba tháng không “giao lưu cảm tình”, không biết có phải ảo giác hay không nhưng Quan Lăng cảm thấy ánh mắt Tiêu Trình nhìn anh tựa như sói lớn đói bụng lâu ngày đột nhiên có được tảng thịt vậy.

Mà thân là tảng thịt kia, anh không nhịn được mà hơi co người: “Anh... Anh còn có bệnh trong người.”

“Anh ngủ hai ngày rồi, sốt cũng lui, làm vận động một chút cũng giúp cơ thể khỏe mạnh.”

Tiêu Trình đã bắt đầu động thủ lột đồ, Quan Lăng vẫn còn giãy dụa lúc cận kề cái chết: “Em xác định là chỉ ”vận động một chút” thôi chứ?”

Lời này nói ra, cả Tiêu Trình cũng không tin, nhịn cười nói: “Không sao, thứ hai mới phải vào đoàn, trước đó Quan tiên sinh vẫn có thời gian nghỉ ngơi.”

Mắt thấy hai người đã gần như trần truồng, Quan Lăng cuối cùng cũng không thể làm gì khác ngoài nói: “Thế thì cũng phải kéo rèm cửa vào đã chứ!”

Lần này Tiêu Trình đáp ứng vô cùng thẳng thắn, nhanh chóng kéo rèm cái roẹt, chặn lại hết thấy ánh sáng, trong phòng thoáng chốc từ ban ngày biến thành đêm tối, lại không lâu sau, trong bóng tối liền vang lên tiếng thở dốc không thể kìm nén.

## 12. Chương 12

Quan Lăng tỉnh lại thì trời đã tối sầm, Tiêu Trình nửa nằm trên giường làm việc, hần tùy ý để laptop trên chân, tư thế có chút chưa quen.

“Cầm thú!” Quan Lăng đỡ hông mình, không nhịn được mà lẩm bẩm một câu.

Tiêu Trình đóng máy lại, đưa tay vào trong chăn xoa xoa thay anh, sáng suốt mà không nhận câu vừa rồi: “Có đói không? Lúc sáng về em có mua vài thứ, giờ xuống ăn nhé?”

Quan Lăng tùy ý gật gật đầu, lại ngáp một cái, thấy Tiêu Trình cất laptop liền hỏi: “Sao em không sang thư phòng làm việc?”

“Làm ở đây thì được ngắm anh mà.” Tiêu Trình đứng dậy, đến tủ quần áo tìm áo ngủ cho Quan Lăng, tự mình cũng vừa thay vừa nói, “Trước nay dành thời gian công tác thay vì ở bên anh, bây giờ là thời điểm trả lại rồi, công ty hiện tại về cơ bản đã ổn định, hạng mục cũng đưa vào hoạt động, sau này mặc kệ anh đi đóng phim ở đâu em cũng đi theo bởi anh, nói với anh em đến làm trợ lý cũng không phải đùa giỡn.”

Với vị trí của Quan Lăng, công ty chỉ phân cho anh một trợ lý, mà Tưởng Niệm cũng không phải không được việc, chỉ là người ta là con gái, Quan Lăng sẽ không chuyện gì cũng sai cô ấy đi làm, hai người trong đoàn phim lại ở hai chỗ khác nhau, không cách nào chăm sóc cẩn thận.

Kỳ thực, cho dù Triệu Cầm Cầm không nói gì thì Tiêu Trình cũng sớm dự định ngày sau phải đi theo Quan Lăng.

Tiêu Trình nhanh chóng hâm lại bữa tối cho hai người, vừa ăn vừa nói lại kế hoạch của mình cho Quan Lăng nghe, Quan Lăng nghe xong vẫn có chút do dự: “Em một thời gian dài không tới công ty, thực sự không có vấn đề gì sao?”

“Các ngành đều có lãnh đạo phụ trách, có vấn đề gì đều có thể giải quyết, lại mở họp qua video định kỳ, nếu thực sự có chuyện không giải quyết được thì em lại về công ty.” Tiêu Trình sờ sờ tay trái Quan Lăng, “Được rồi, cứ quyết định vậy đi, anh không cần lo về phía công ty, cơm nước xong hai ta đi đặt vé.”

- -

Biết được Quan Lăng thứ hai sẽ vào đoàn phim, không ai có thể cao hứng bằng Triệu Cẩm Cẩm, cô có linh cảm, bộ phim này có thể khiến Quan Lăng hồng lên, thực lực Quan Lăng tích lũy nhiều năm rốt cục cũng có nơi để phát huy triệt để.

Vì thế, Triệu Cẩm Cẩm bỏ hết công tác trên tay, cố ý dành chút thời gian tới đoàn phim theo Quan Lăng.

Đạo diễn của đoàn phim này cũng có danh tiếng cực tốt trong giới, phim của người này luôn đảm bảo tỉ lệ người xem, thêm vào lần này nam nữ chính đều thuộc phái thực lực, nhân phẩm cũng tốt, đóng phim cùng bọn họ, Quan Lăng có thể đạt được chút thành tựu.

Nhưng tâm tình tốt của Triệu Cẩm Cẩm chỉ kéo dài cho đến khi tới sân bay, lúc nhìn thấy Tiêu Trình, nụ cười trên mặt cô bỗng cứng lại, nhưng vẫn ôm hi vọng, hỏi: “Ông chủ Tiêu đến tiễn Quan Lăng sao?”

Tiêu Trình ôm Quan Lăng, như là không nhìn ra vẻ không hoan nghênh trên mặt Triệu Cẩm Cẩm: “Tôi vào đoàn phim cùng anh ấy.”

Quan Lăng cũng rõ vì sao Triệu Cẩm Cẩm không vui, lấy vị trí của anh, còn xa mới có thể đạt đến trình độ mang người thân vào phim trường, nhưng so với cái nhìn đánh giá của người ngoài, anh lại càng không muốn bị tách khỏi Tiêu Trình, vì lẽ đó chỉ có thể cười hồi lỗi với Triệu Cẩm Cẩm.

Còn Tưởng Niệm thì đúng là người trẻ, không hiểu nhiều mấy thứ vòng vèo như vậy, chỉ đến hỏi thăm Tiêu Trình vài câu.

Triệu Cẩm Cẩm bực mình cả đường đi, đến nhưng không phải đến nơi mà cả tinh thần dẫn Quan Lăng đi gặp người cũng không có, nữ chính là Phong Ngọc, cùng công ty với Quan Lăng, nói đến thì Quan Lăng còn vào công ty sớm hơn cô hai năm, người đại diện của cô cũng quen biết Triệu Cẩm Cẩm, nhìn thấy Quan Lăng liền cười: “Vẫn nghe Cẩm Cẩm nhắc đến cậu, lần này rốt cục cũng có cơ hội nhìn thấy người thật, cậu so với tôi nghĩ còn trẻ tuổi đẹp trai hơn ấy.”

“Anh Lục quá khen.” Quan Lăng bắt tay Lục Kỳ Vĩ, lại hỏi thăm Phong Ngọc một chút, còn chưa kịp nói gì thêm liền thấy đạo diễn đưa nam chính cùng nữ hai tới đây.

Thừa dịp bọn họ còn cách một đoạn, Triệu Cẩm Cẩm nhỏ giọng nhắc nhở Quan Lăng, nghe nói cô nữ hai này gia đình có chút bối cảnh, tiến vào giới giải trí là đùa vui, lần này cũng mang tâm tư mà vào đoàn phim này, cậu chú ý một chút, loại tiểu thư này bình thường đều khó hầu hạ.

Nữ hai này trong kịch bản chính là một đại tiểu thư kiêu căng, mang trạng thái đối địch với vai nam ba Quan Lăng đóng, có không ít màn đối diễn.

Quan Lăng chỉ kịp nhanh chóng gật đầu, ba người kia đã đi tới trước mặt.

Đạo diễn đã từng hợp tác với nghệ sĩ dưới tay Triệu Cẩm Cẩm, cũng có quen đạo diễn Trần, thêm vào việc thấy biểu hiện trước ống kính của Quan Lăng không tồi, lúc này mới để anh vào đoàn, gặp cũng chỉ định hỏi thăm một chút rồi tâm tư đều đặt lên vai nữ chính.

Mà vị nữ hai kia, con mắt như đặt qua đầu, cả liếc cũng không thèm liếc Quan Lăng, anh cũng không quá để ý, chỉ theo sau Triệu Cẩm Cẩm, nghe đạo diễn giảng qua cho bọn họ một chút trước khi khởi động máy.

Một lát sau, nữ hai đại khái cảm thấy tế nhạt, bắt đầu nhìn xung quanh, tầm mắt liếc đến Tiêu Trình thì sáng ngời: “Anh là... Tiêu Trình? Tôi thường nghe cha tôi nhắc đến anh.”(\*)

Tiêu Trình chỉ lạnh nhạt đối với phát hiện của cô ta: “Thật xin lỗi, cho hỏi lệnh tôn là?”

“À, quên chưa tự giới thiệu, tôi là Tề Đồng Thụy, cha tôi là Tề Tùng của Tư bản Lục Sơn.”

Trước đây Tư bản Lục Sơn vẫn có ý muốn đầu tư vào Quả Cam, cũng mấy lần phái người tới bàn bạc cùng Tiêu Trình, hẳn còn có ấn tượng, thế nhưng không có ý định chấp nhận ý định đầu tư của đối phương, liền cũng không ra vẻ thân thiện, chỉ gật gật đầu: “Ra là Tề tiểu thư.”

Đạo diễn ngày thường không chú ý tin lẻ đường, thấy Tề Đồng Thụy nói chuyện với Tiêu Trình còn tưởng hẳn là nhân viên công ty nhà ai, thấy tướng mạo hẳn lại không tệ lắm, hỏi: “Tiểu Đồng, vị này là bằng hữu của cô sao?”(\*\*)

Triệu Cẩm Cẩm và Quan Lăng nghe vậy đồng thời cau mày, Triệu Cẩm Cẩm vì không muốn Tiêu Trình bị người chú ý, mà Quan Lăng là vì phát hiện Tề Đồng Thụy và Tiêu Trình dựa vào nhau rất gần.

Tiêu Trình tựa hồ cũng chú ý tới khoảng cách của bọn họ có vấn đề, ngay lập tức nhích về phía Quan Lăng: “Đạo diễn Vương, tôi là trợ lý của Quan Lăng, Tiêu Trình.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Triệu Cẩm Cẩm lập tức hòa hoãn rất nhiều, sắc mặt Tề Đồng Thụy có chút biến đổi, đạo diễn cũng không rõ vì sao, nghe hẳn nói mình là trợ lý liền không tiếp tục nói thêm gì nữa, lại nói với Triệu Cẩm Cẩm: “Các cô vừa mới tới nhỉ? Trước về khách sạn nghỉ ngơi một lúc, buổi tối mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Mặc dù Quan Lăng chỉ là nam ba nhưng phần diễn cũng coi như xuyên suốt toàn bộ phim, thời gian ở trong đoàn sẽ không ngắn, Triệu Cẩm Cẩm rõ mọi người sớm hay muộn cũng sẽ biết thân phận Tiêu Trình, nhưng ít ra hẳn đã tự nói mình là trợ lý, trước mắt không có vấn đề gì, lấy tính tình của vị đạo diễn này ra nói, sau này biết rồi cũng sẽ không sao.

Trên đường về khách sạn, Tiêu Trình giải thích cho Quan Lăng rằng mình cùng Tề Tùng có vài lần bàn bạc công việc, cũng luôn nhấn mạnh hôm nay là ngày đầu tiên hẳn thấy mặt Tề Đồng Thụy.

Quan Lăng nghe xong thì nhú mày: “Anh cũng không hỏi mấy cái này.”

“Không phải là em đang thẳng thắn khai báo sao?” Tiêu Trình chẳng kiêng kị Tưởng Niệm với Triệu Cẩm Cẩm còn đang đi theo, tự nhiên dặt tay Quan Lăng, “Cái cô Tề Đồng Thụy gì đó xem ra không dễ ở chung, em sợ anh có gì tủi thân, nếu như cô ta bắt nạt anh, anh cũng đừng nhịn, ông xã sẽ thành chỗ dựa của anh.”

“Khụ, khụ, khụ...” Tưởng Niệm yên lặng nghe, đến chữ “ông xã” thì sặc cả nước, ho một hồi mới chậm rãi dừng.

Quan Lăng then quá hóa giận, đập mạnh Tiêu Trình một đập: “Ở bên ngoài thì đừng có nói linh tinh!”

Tiêu Trình liền ử rử cúi đầu, giả bộ oan ức: “Em không nói linh tinh mà, chúng ta rõ ràng có quan hệ hợp pháp...”

“Tiêu Trình!” Quan Lăng trừng hẳn.

“Được rồi, thật tình, em biết anh hay ngược, không chịu gọi em là ông xã, vậy để em gọi anh là được chứ gì?” Lúc này bốn người vừa vặn đi tới khách sạn, Tiêu Trình lại nói, “Ông xã, buổi tối em muốn ngủ cùng anh, không thì em sẽ sợ.”

Lần này Triệu Cẩm Cẩm nhịn không nổi mà nổi da gà đầy mình.

Cô cảm thấy mình nên thu hồi lại lời nói lúc trước, cô không nên nói Tiêu Trình qua nhiều năm không có gì tiến bộ, so với Quan Lăng làm diễn viên mấy năm nay, da mặt Tiêu Trình dày hơn không chỉ có một chút...

--

Hal: (\*) chị nữ hai chị đừng làm gì đại đột, em cũng không có hứng thú ghét nhân vật trong truyện... Tôi thấy nhân vật pháo hôi ngược nhân vật chính thì không hẳn là ghét, nhưng ngược kiểu có xu hướng/ khả năng chen chân vào làm người thứ ba là khó chịu lắm ấy.

(\*\*) Ủa kỳ quặc ;;v;; Bộ không thấy từ đầu sói ta tò tò đi theo Quân tiên sinh sao. Có người quen kiểu gì mà lại đến đoàn cùng người khác không huhu. Loại tôi ác cảm thứ hai là kiểu hay “tưởng” thế này xong gán ghép loạn xì ngầu cả lên. Kiểu vô tình hay cố tình, có ý tốt hay không tôi đều khó chịu muốn tránh xa TTvTT

### 13. Chương 13

Buổi tối, bên sản xuất mời toàn bộ đoàn phim đi ăn cơm, mọi người cơ hồ đều biết quan hệ giữa Tiêu Trình và Quan Lăng, bên đạo diễn hiển nhiên cũng có người báo cho, nhưng Tiêu Trình đã tự xưng là trợ lý, người ngoài cũng không thể nhiều lời, chỉ ít thì bề ngoài vẫn phải ôn hòa chào hỏi hân.

Trong giới giải trí toàn là người có mắt nhìn, tuy công ty Tiêu Trình thiên về công nghệ máy tính, không liên quan tới phương diện giải trí, nhưng bây giờ hân cũng coi như có chút danh tiếng trong giới kinh doanh, có thể đoán được trong tương lai địa vị xã hội sẽ bất phàm, thấy quan hệ của hân cùng Quan Lăng hoàn toàn không lạnh nhạt như trên mạng hô hào, thái độ của mọi người với Quan Lăng cũng tốt hơn không ít.

Tiêu Trình cũng không muốn gây thêm phiền toái cho Quan Lăng, biểu hiện rất biết điều, chỉ làm những việc trợ lý nên làm.

Lúc Quan Lăng đóng phim thì hân cùng Tưởng Niệm đứng đợi một bên, thỉnh thoảng sẽ giúp đỡ người khác mấy việc vặt, lúc Quan Lăng không diễn, hân vẫn đi theo anh bưng trà rót nước, chiếu cố người đến cần thận chu đáo, người trong đoàn phim nhìn vào cũng âm thầm hoảng sợ, nếu không có những tin tức lúc trước, khả năng sẽ chẳng có ai đoán được thân phận của hân.

Đương nhiên, sau khi về phòng khách sạn thì Tiêu Trình sẽ không an phận như vậy, mỗi ngày vừa tắm vừa xoa bóp Quan Lăng ăn ngủ đúng giờ không nói, còn tự động cho mình thêm chút trách làm ấm giường, mỹ kỳ danh là “mỗi ngày có vận động hợp lý ngủ sẽ ngon hơn”.

Cũng không biết là do cái cơ này thực sự đúng hay là nhờ ăn ngủ điều độ đúng giờ, khí sắc của Quan Lăng thực sự khá hơn trước rất nhiều.

Triệu Cẩm Cẩm ở đoàn phim quan sát mấy ngày, thấy Quan Lăng đã tạm thích ứng, Tiêu Trình cũng không gây rối gì, lúc này cô mới yên tâm đi làm việc khác.

Quan Lăng và Tiêu Trình mỗi ngày cùng ra cùng vào, Tưởng Niệm cũng chẳng sợ làm bóng đèn, ngày nào cũng bám theo chụp hình quên cả nhân sinh, vì để lưu trữ được nhiều khoảnh khắc ngọt ngào của hai người họ hơn, cô thậm chí còn xóa sạch ảnh selfie trong điện thoại.

--

Tháng ngày an tĩnh trôi qua được nửa tháng, người phụ trách bộ công thương gọi điện tới, nói có một vị khách muốn bàn chuyện hợp tác với Quả Cam, muốn sử dụng khoa học kỹ thuật Quả Cam nghiên cứu.

Tiêu Trình không nỡ rời Quan Lăng nhưng hân không thể không tạm thời rời đoàn kịch, về công ty gặp đối tác nói chuyện.

Vì để có thể ở cùng Quan Lăng nhiều hơn một đêm, Tiêu Trình mua vé chuyến bay lúc sáng sớm, trời còn chưa sáng đã rời đoàn phim, mà Quan Lăng cũng vì ngày đó có một phân đoạn quan trọng cần quay nên không thể đi tiễn Tiêu Trình.

Đây là đoạn nam ba cùng nữ hai lần đầu chính diện giao phong, vốn dĩ trong kịch bản hai người cũng không nói nhiều lắm, chỉ cần quay hai tiếng là có thể kết thúc, nhưng Tề Đồng Thụy không hiểu vì sao mà mãi không vào trạng thái, NG bốn lần vẫn không thể tìm ra cảm giác, đến lúc nghỉ trưa, đạo diễn tới tìm cô ta giảng một hồi, nói hồi lâu mà cô ta vẫn không thể tập trung, cũng không biết có nghe lọt câu nào không, đạo diễn càng bất mãn, nhưng vì vương thân phận cha cô ta nên không tiện phát tác, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ đành gọi Quan Lăng tới: “Quan Lăng à, hay cậu tập diễn với Tiểu Đồng một chút, có ấy có gì không hiểu thì cậu giải thích cho cô ấy.”

Quan Lăng tự hiểu là do Tề Đồng Thụy nhìn anh không vừa mắt, nhưng đạo diễn đã nhờ thì anh không tiện từ chối, chỉ có thể đồng ý, ăn xong hộp cơm Tưởng Niệm mang tới, anh cùng đi với cô ta tới phòng hóa trang, hai người vào phòng, anh chưa kịp mở miệng, Tề Đồng Thụy đã hừ nhẹ, nói: “Tiêu Trình rất cuộc diễn không nổi nữa rồi?”

Quan Lăng cau mày: “Diễn không nổi cái gì?”

“Diễn cảnh ân ái với anh chứ gì.” Tề Đồng Thụy liếc nhìn anh một cái, tự tại ngồi xuống, “Diễn tới nửa tháng, hai người diễn không mệt, nhưng tôi xem cũng mệt rồi.”

“Cô không muốn đối diễn với tôi, vậy tôi đi trước.” Có phải diễn hay không, trong lòng Quan Lăng tự hiểu, nhưng anh không có hứng thú giải thích nhiều với người ngoài.

“Haizz, ai muốn diễn với anh, đi nhanh đi.” Quan Lăng như vậy trong mắt Tề Đồng Thụy lại là ngầm thừa nhận, cô ta càng thêm khẳng định suy đoán của bản thân, Tiêu Trình nhất định đã mất hứng thú với cái người tuyến 18 này, nhưng chỉ vì Tiêu Trình tốt bụng, xem trọng việc đối phương đã từng giúp hắn nên mới miễn cưỡng thay anh ta làm sáng tỏ scandal, miễn cưỡng đi cùng anh ta tới đoàn phim.

Tề Đồng Thụy lần đầu nhìn thấy Tiêu Trình là từ trong tài liệu cha cô ta mang về, khi đó cô ta đã biết Tiêu Trình đã kết hôn, đối tượng còn là một người đàn ông, nhưng cô ta chẳng thèm quan tâm.

Xét về tướng mạo, cô ta có ngũ quan xinh xắn được di truyền từ mẹ mình, cơ hồ từ nhỏ đã nhận được nhiều khen ngợi; xét về học lực, cô ta tốt nghiệp thạc sĩ ở IVY, nếu không dựa vào danh tiếng gia đình cũng thừa sức tìm được một công việc tốt; xét về tuổi tác, năm nay cô ta 25, với Tiêu Trình 28 là vừa vặn xứng một đôi. (\*)

Huống chi cô ta còn là phụ nữ, có thể sinh con cho Tiêu Trình, chỉ riêng điểm này Quan Lăng đã chẳng thể so được với cô ta.

Trong mắt cô ta, Tiêu Trình đối với Quan Lăng như vậy chỉ là do tuổi trẻ thiếu hiểu biết, muốn thử một lần, chơi đủ rồi, sớm muộn gì cũng tìm một cô gái để sống cùng.

Mà Tề Đồng Thụy cực kỳ ngưỡng mộ năng lực của Tiêu Trình, nhìn ra tâm tư con gái, không những không ngăn cản, còn giúp cô ta tìm thêm nhiều tư liệu về Tiêu Trình cho cô ta nghiên cứu. (\*\*)

Cũng bởi vậy nên Tề Đồng Thụy biết mấy năm qua, lúc Quan Lăng đóng phim, Tiêu Trình cơ hồ không đến thăm ban, cả lúc anh ta đổ bệnh hẳn cũng không đi chăm sóc.

Lúc Tiêu Trình ở đây, cô ta gắng sức thu liễm tính tình, muốn tạo ấn tượng tốt với Tiêu Trình, nhưng giờ hẳn đi rồi, cô ta chẳng cần kiêng kị gì nữa, đối với tên tình địch Quan Lăng này chỉ thấy chướng mắt, làm gì còn muốn diễn với anh ta.

Quan Lăng lăn lộn trong giới nhiều năm, góc cạnh đã sớm bị mài mòn, dễ dàng chiều theo ý người khác, nhưng không có nghĩa là tính tình anh tốt tới nỗi có thể ở chung bình thường với kẻ muốn đào góc tường nhà anh, nghe vậy chỉ thở phào nhẹ nhõm, không nói gì thêm mà đẩy cửa rời đi.

Lúc đi tới cửa, anh liền nghe được giọng điệu giễu cợt của Tề Đồng Thụy: “Tôi đọc suy đoán trên mạng, Tiêu Trình ở cùng anh buổi tối, có khi nào nhớ tới đóng quỹ anh từng đóng mà sợ không, kỳ thực tôi cũng tò mò, lúc anh soi gương hằng ngày cũng không thấy sợ sao?”

Loại ngôn luận này Quan Lăng thấy không ít, từ lúc hình của anh và Tiêu Trình nổi trên Internet thì đã có rất nhiều netizen suy đoán theo chiều hướng này, có lúc Quan Lăng cũng sẽ để tâm chuyện vụn vặt, không hiểu bản thân tự mình kiếm tiền thì rốt cuộc đã làm tổn thương người nào mà phải chịu những lời ác ý như vậy, nhưng đây là chuyện không có đáp án, anh không nghĩ được, cuối cùng cũng chỉ có thể tự mình chậm rãi chấp nhận.

Quan Lăng trong nháy mắt hơi cứng người nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, cũng không muốn để ý tới Tề Đồng Thụy, tiếp tục đi về phía trước, mới đi được hai bước thì có một tiếng nói vang lên, anh ngẩng đầu, lập tức chạm phải một đôi mắt quen thuộc.

Phần nộ trong đáy mắt Tiêu Trình như muốn tràn ra, hẳn thậm chí cũng không nhìn Quan Lăng, chỉ hơi nghiêng đầu hỏi Tưởng Niệm phía sau: “Biết đánh nhau không?”

--

Hal: (\*) Tôi ghét edit/ đọc những đoạn về tiểu tam cực...

(\*\*) Đoạn mẹ trẻ này bảo không quan tâm người ta đã kết hôn, tôi mới chep miệng, bảo gia đình này thật vô phúc. Đến đoạn ông bố này thì... Ok, thế giới trong truyện này đã làm gì để phải chịu đựng cái dạng gia đình thế này. Tiêu tống, tuyệt rồi rồi, để Lục gì đó phá sản đi chú.

## 14. Chương 14

Trước lúc vào đoàn, Tiêu Trình không tiếp xúc nhiều với Tưởng Niệm, nhưng cũng biết chút về bối cảnh của cô.

Bắt đầu từ tiểu học Tưởng Niệm đã theo học võ thuật, vốn muốn vào đội tán đả, đáng tiếc, lúc đội tuyển quốc gia tuyển người thì trong nhà cô xảy ra biến cố, bỏ mất cơ hội này, cô cũng không tiếp tục theo học, nhờ vào đàn anh giới thiệu, cô đến đoàn phim cổ trang làm diễn viên đóng thế.

Nữ đóng thế có rất ít, cơ hội cần dùng tới diễn viên đóng thế cũng không nhiều, mà còn khiến bản thân bị thương, Tưởng Niệm cũng biết với tính tình và tướng mạo mình, làm không nổi diễn viên, mấy năm sau cô đổi nghề làm trợ lý, lúc bấy giờ mới đi theo Quan Lăng.

Tưởng Niệm nghe được lời Tề Đồng Thụy vốn đã cảm thấy tức giận, nghe câu hỏi của Tiêu Trình liền lập tức hiểu ý đối phương, kéo cửa phòng hóa trang vọt vào.(\*)

Lúc Quan Lăng hoàn hồn thì hai người phụ nữ bên trong đã bắt đầu đánh nhau rồi.

Tề Đồng Thụy nghe thấy giọng Tiêu Trình thì sửng sốt, căn bản không ngờ tới việc xảy ra sau đó, cô ta từ nhỏ đã là một đại tiểu thư được người nhà cưng chiều, ngày thường quần áo chỉ vương chút mùi đã có thể phát hỏa, nào có đánh nhau bao giờ, gặp người xông tới cũng chỉ theo bản năng phản kháng một chút, rất nhanh đã bị Tưởng Niệm đặt dưới thân, chưa gì đã bị trúng mấy quyền.

Tưởng Niệm là trợ lý mấy năm, quyền cước cơ hồ đã trả lại gần hết cho thầy, nhưng đánh với phụ nữ bình thường thì vẫn chiếm ưu thế, chỉ ít cô biết được nên dùng lực thế nào là đủ, cũng biết vị trí hiểm yếu, sẽ không thực sự tạo thương tổn quá lớn cho đối phương.

“Tưởng Niệm!” Quan Lăng có chút nóng nảy, gọi Tưởng Niệm một tiếng, thấy cô vẫn không có ý muốn dừng lại liền muốn tự mình lên can.

Tiêu Trình từ phía sau ôm lấy Quan Lăng, ngăn động tác tiến lên của anh, “Ngoan, chuyện của phụ nữ, anh đừng theo vào.”

“Này, sao em có thể...” Quan Lăng biết Tiêu Trình giận, nhưng đánh nhau như vậy, cả anh và Tưởng Niệm cũng không gánh nổi hậu quả.

“Vì sao em không thể? Cô ta là người trưởng thành, hẳn phải biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nếu cô ta đã dám mở miệng thì cũng phải có trách nhiệm lãnh hậu quả, không động thủ với phụ nữ là em đã nhường nhịn cô ta rồi, là người khác, em cũng không tốt như vậy.”

Trong lòng Quan Lăng lúc này rất loạn, một mặt sợ Tiêu Trình tức giận khổ sở, mặt khác lại lo lắng không biết nên ăn nói thế nào với đoàn phim, huống chi còn có Tề Tùng, ngày sau nếu như Tiêu Trình gặp phải Tề Tùng trên thương trường, đối phương liệu có thể gây khó dễ với hắn hay không...

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã có người nghe được động tĩnh mà đến kiểm tra tình huống, Tiêu Trình lúc này mới dài giọng gọi Tưởng Niệm, ngữ khí không mang theo nửa phần trách cứ, chỉ lạnh nhạt: “Tưởng Niệm, cô quá xúc động rồi, vì sao lại động thủ với Tề tiểu thư vì tổ chất cô ta thấp chứ?”

Tưởng Niệm vốn đang chìm trong phần nộ, nghe Tiêu Trình nói vậy, suýt nữa không nhịn được mà bật cười, nhịn một lúc mới không chế được vẻ mặt, cúi đầu thành khẩn đáp: “Xin lỗi Tiêu ca, là tôi xúc động.”

Cô thành khẩn nhận lỗi với Tiêu Trình, lại hoàn toàn không có chút áy náy nào đối với Tề Đồng Thụy, Tề Đồng Thụy vừa được trợ lý đỡ dậy, nghe thấy hai người nói lại càng giận run người: “Tiêu Trình! Anh, anh dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy?”

“Nói cô cái gì, bảo cô tố chất thấp?” Tiêu Trình cười lạnh một tiếng, “Đây chẳng phải là sự thật sao, người có giáo dưỡng ai lại đi gào thét như chó dại vậy chứ.”

“Anh \_\_\_\_\_”

“Xảy ra chuyện gì?” Đạo diễn chạy đến ngắt lời Tề Đồng Thụy.

Quan Lăng tiến lên một bước, bảo hộ Tưởng Niệm ở phía sau: “Xin lỗi đạo diễn, là tôi và Tề tiểu thư có chút tranh chấp.”

“Tranh chấp gì mà cần động tay đánh nhau?” Trải qua nửa tháng ở chung, đạo diễn cũng hiểu qua tính tình Tề Đồng Thụy và Quan Lăng, trong lòng hiểu rõ nguồn cơn sự việc hẳn là từ Tề Đồng Thụy, nhưng lại xét về thân phận của Tề Đồng Thụy, ông ta không thể vì một tiểu diễn viên như Quan Lăng mà đắc tội với bên đầu tư, vì lẽ đó, trong chuyện này dù ai sai ai đúng, người gánh tội nhất định sẽ phải là Quan Lăng.

Tề Đồng Thụy thấy có người cho mình chỗ dựa, lập tức trở nên kiêu ngạo, chỉ vào Quan Lăng cùng Tiêu Trình mắng: “Tôi muốn khởi tố hai người tội có ác ý hại người!”

“Tiền thuốc thang của Tề tiểu thư chúng tôi đồng ý chịu trách nhiệm.” Tiêu Trình dừng một chút, ngay sau đó lại nói, “Nhưng Tề tiểu thư phải xin lỗi vì những lời đã nói với Quan Lăng.”

Tề Đồng Thụy nghe được lời này thì khó mà tin nổi, vẻ mặt của mọi người xung quanh cũng vô cùng đặc sắc.

Tiêu Trình như vậy hoàn toàn là muốn làm lớn vụ này lên, Quan Lăng cảm thấy mình đã chẳng còn hi vọng nào lưu lại đoàn phim này, chỉ sợ sau khi Triệu Cẩm Cẩm biết việc sẽ đổ trách nhiệm lên người Tiêu Trình.

Đạo diễn vốn muốn để Quan Lăng nói xin lỗi một câu, ông ta cũng sẽ ậm ừ, Quan Lăng số may thì có thể ở lại, chẳng ngờ Tiêu Trình lại có loại thái độ này, nhất thời cũng không biết xử lý thế nào.

Cuối cùng vẫn là bên sản xuất đến làm chủ, trước tiên đưa Tề Đồng Thụy vào bệnh viện, chính mình thì gọi Quan Lăng, muốn nói chuyện riêng với anh.

“Không cần nói chuyện riêng, có vấn đề gì, để bên Tề Đồng Thụy trực tiếp liên lạc với bộ phận pháp lý của Khoa học kỹ thuật Quả cam, nếu chúng tôi phải gánh trách nhiệm, nửa điểm cũng không chối bỏ.” Tiêu Trình ôm lấy Quan Lăng, cúi đầu hơi nhìn về vị bên nhà sản xuất kia, lát sau mới gằn từng chữ: “Chỉ có một điều, mời các người nhớ kỹ, Quan Lăng chắc chắn sẽ không xin lỗi Tề Đồng Thụy.”

Tiêu Trình nói xong, kéo Quan Lăng đi, để lại mọi người trong đoàn phim ngơ ngác nhìn nhau.

Hai người trầm mặc một đường, Quan Lăng quét thẻ khóa vào phòng, vì để giảm bớt bầu không khí quỷ dị này, anh chủ động mở miệng hỏi: “Quả Cam, sao em đã về rồi?”

Dứt lời, Quan Lăng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau một khắc cả người anh đã bị Tiêu Trình bế lên.

Tiêu Trình đưa anh tới cái giường rộng hai mét kia, mang theo vài phần tức giận mà hôn, hung hăng bá đạo chiếm đoạt miệng anh.

Vừa kết thúc nụ hôn, hô hấp Quan Lăng đã hỗn loạn, Tiêu Trình lúc này bỗng dùng hai tay nâng mặt anh, thấp giọng hỏi: “Trái Táo Nhỏ, anh biết vì sao em lại giận không?”

Tiêu Trình cười nhưng ý cười lại không ở đáy mắt: “Em biết em không thể khống chế suy nghĩ của từng người, bọn họ nhìn anh thế nào, hay đánh giá quan hệ giữa hai ta ra sao cũng không liên quan đến chúng ta. Em là giận anh, giận anh vì có thể nảy sinh suy nghĩ như vậy với em.”

Từ lúc Quan Lăng từ nước ngoài trở về, hai người cơ hồ ngày nào cũng cùng nhau, nhưng đến buổi tối Quan Lăng đều một mực không muốn bật đèn, đặc biệt là khi hai người làm chuyện đó, ban đầu Tiêu Trình còn cho rằng là vì Quan Lăng thận thừng, nhưng hôm nay thấy phản ứng của anh sau khi nghe lời kia của Tề



Đồng Thụy, Tiêu Trình mới bừng tỉnh, Quan Lăng không phải vì thẹn thùng, mà là hy vọng hắn không nhìn mặt anh...

- -

Hal: (\*) Ok, cách giải quyết của Tiêu tổng cực súc trực tiếp quá =)))) Đánh cho một trận xong làm gì thì làm =))))

Lol, sói điên rất ngông cuồng, cũng không biết xử lý vụ Tề Tùng thế nào, công ty vừa bật lên mà đã bạo thế này, không biết đi đối đầu với ông kia kiểu gì. Hay là còn có bài chưa lật thế =))))

## 15. Chương 15

Quan Lăng muốn phản bác, mở miệng lại cảm thấy bản thân không cách nào cãi lại, anh thật sự không để tâm những ngôn luận kia sao? Không, anh rất lưu ý, đặc biệt là khi nhớ tới những ngày Tiêu Trình tặng ca kia, anh sẽ nhiều lần tự hỏi, Tiêu Trình bây giờ ưu tú như vậy, có phải đáng giá với một người tốt hơn anh hay không.

Anh không nghĩ ra đáp án.

Mất Tiêu Trình tối lại, hắn thả Quan Lăng ra, ngồi ở mạn giường, ngẩng đầu nhìn trần nhà một lát, đột nhiên hỏi: “Quan Lăng, anh còn yêu em không?”

Cho dù là trong những năm tháng nồng nhiệt khi xưa, hai người cũng ít khi nói lời yêu, luôn cảm thấy cứ luôn treo bên miệng những lời này thật ấu trĩ, nhưng giờ khác này, nghe thấy Tiêu Trình hỏi như vậy, Quan Lăng cũng có chút hoảng, một chữ “Yêu” lập tức bật thốt lên, không mang theo chút do dự nào.

“Thật sao?” Tiêu Trình dừng vài giây, chậm rãi thở dài, xoay người lại ôm lấy Quan Lăng, “Vậy chỉ có thể là anh đã không tin em yêu anh nữa rồi.”

“Anh không phải!” Thanh âm của Quan Lăng cao thêm hai độ, có chút nóng nảy phủ nhận.

“Được rồi, không sao, coi như em thật sự khiến anh phiền lòng, chính em sẽ chịu trách nhiệm.” Tiêu Trình khẽ vuốt lưng Quan Lăng, “Sau này không ai có thể bắt nạt anh, kể cả em.”

“Em sẽ không bắt nạt anh.”

Quan Lăng lần này vô cùng khẳng định, Tiêu Trình nghe vậy cười cười: “Anh biết vậy là tốt rồi.”

Quan Lăng có chút sốt ruột quan sát vẻ mặt Tiêu Trình, xác nhận hắn không giận mình nữa mới cọ cọ bên cổ hắn, cẩn thận mở miệng hỏi: “Không phải chiều em còn có việc sao? Không về công ty à?”

Trải qua trò vừa rồi, phân đoạn của Tề Đồng Thụy đương nhiên không thể quay, Tiêu Trình mua vé máy bay cho Tưởng Niệm, cho cô tạm thời về nhà tránh bão, việc này nói trắng ra đều là chủ ý của Tiêu Trình, hắn sẽ không để một cô gái như Tưởng Niệm gánh chịu hậu quả, mà hắn cũng thấy mình không nên tiếp tục đông dài trong đoàn phim, nhất thời không quyết định được xem có nên chủ động mua vé rời đi hay không.

“Không sao, sáng sớm em vừa đến sân bay thì trợ lý gọi điện tới, nói vị đối tác tên Phương Chính kia có việc, thời gian gặp mặt có hạn, ngày mai hắn phải trở về, bọn em chỉ hàn huyên một hồi trong một quá trà ở nội thành, sau khi đạt được nhận thức chung thì em quay lại đây.” Tiêu trình giải thích nguyên nhân mình bỗng nhiên trở về.

“Ra là vậy...” Quan Lăng cũng không biết có nên nói vận may Tề Đồng Thụy không tốt hay gì nữa, nói chung, nếu không phải Tiêu Trình xong việc sớm, trở về đúng lúc, tình huống như hôm nay, anh sẽ không chủ động làm lớn việc, coi như có tức giận trong lòng cũng sẽ nhẫn nhịn.

Tiêu Trình hiểu lo lắng trong lòng Quan Lăng, muốn an ủi vài câu lại nghe được tiếng chuông di động từ trong túi, trên màn hình là tên Tề Tùng.

Tiêu Trình hôn Quan Lăng một cái, ra hiệu anh đừng lo lắng, sau đó ra ban công nghe điện thoại.

Con gái đang yên đang lành thì bị đánh ở đoàn phim, Tề Tùng gọi tới là hưng binh vắn tội, nhưng ngữ khí ông ta cũng không quá tệ, chỉ làm như đang đợi Tiêu Trình giải thích.

Tiêu Trình chỉ nói qua những gì Tề Đồng Thụy nói lúc đó, sau đó bày tỏ thái độ sẽ chịu trách nhiệm, còn lại cũng không nhiều lời thêm.

Tề Đồng Thụy sợ dĩ không kiêng kị mà nói những lời kia, nguyên nhân chính là do Tề Tùng luôn dung túng cô ta, thậm chí ông ta còn là người giết dâ.

Tề Tùng cực kỳ coi trọng Tiêu Trình, bất kể là năng lực hay nhân phẩm của hân đều phù hợp với yêu cầu con rể của ông ta. (\*)

Có thiếu sót ở thì cũng là ở hôn nhân giữa hân và Quan Lăng, nhưng thời đại này, chỉ cần có tiền và năng lực, ly dị rồi tái hôn cũng không phải việc gì lớn, Quan Lăng là đàn ông, không thể sinh con cùng Tiêu Trình, như vậy, hân ta có kết hôn hay không, không mấy ảnh hưởng tới Tề Đồng Thụy.

Tề Tùng lại không ngờ Tiêu Trình một chút cũng không nể mặt ông ta, không chỉ vậy còn rõ ràng có ý đồ không chịu hòa giải, muốn làm lớn việc, ông ta rất tức giận.

Quan Lăng biết Tiêu Trình không muốn mình phải phiền lòng vì chuyện này nên mới cố ý không nhận điện thoại trong phòng, nhưng anh đợi một lúc vẫn không thấy Tiêu Trình trở về, trong lòng càng không chắc chắn, chỉ lo việc này ảnh hưởng tới phát triển công ty của hân, hơi do dự một chút rồi xuống giường đi tới ban công.

Kết quả, vừa ra tới nơi thì nghe được Tiêu Trình nói: “Tề tiên sinh, tôi không biết ngài cùng Tề tiểu thư có hiểu lầm gì với sinh hoạt tình cảm của tôi, nhưng với tôi, người yêu mới là quan trọng nhất, anh ấy không cần phải xin lỗi ai hết, đừng nói ngay từ đầu đây cũng không phải lỗi của anh ấy, coi như thực sự là do anh ấy gây ra thì sao? Không ai có thể miễn cưỡng anh ấy làm điều mình không muốn làm.”

Tiêu Trình nói xong liền chú ý tới Quan Lăng đang đứng sau, hơi cau mày, cũng không biết ở đầu kia Tề Tùng lại nói cái gì, Tiêu Trình đáp: “Muốn làm gì là chuyện của ngài, không liên quan đến tôi, càng không liên quan đến người yêu tôi, nếu Tề tổng không có việc gì, tôi xin phép cúp máy trước, Tề tiểu thư cần bao nhiêu tiền thuốc thang và bồi thường kinh tế, ngài đều có thể gửi con số sang cho tôi, nếu như phải đi theo con đường pháp luật, tin rằng Tề tổng cũng biết địa chỉ của Khoa học kỹ thuật Quả Cam, có thể cử luật sư tới gặp tôi.”

Chờ Tiêu Trình cúp điện thoại, Quan Lăng mới mở miệng: “Đắc tội với Tề tổng thực sự không sao chứ? Kỳ thực anh không ngại tới xin lỗi Tề Đồng Thụy, dù sao cô ta đúng là bị thương bởi chuyện này.”

“Tưởng Niệm ra tay không quá nặng, cô ta cùng lắm chỉ bầm dập nhẹ, có nhập viện thì một tuần cũng khỏi hân.” Tiêu Trình nhìn Quan Lăng, lại có chút khổ sở, nói, “Vẫn còn anh, vết thương trong lòng của anh, cần bao lâu mới có thể khỏi hân đây?”

Tề Đồng Thụy không phải người đầu tiên phát ngôn như vậy, nhưng là người đầu tiên trực tiếp khiêu khích Quan Lăng, lý do còn là vì muốn chia rẽ hân và Quan Lăng.

Mọi người thường thường đều chú ý tới vết thương trên cơ thể, không để tâm đến lực sát thương của ngôn từ, trên thực tế, những nhục mạ và phỏng đoán đầy ác ý kia càng khiến con người ta đau đớn hơn, đánh người đương nhiên không đúng, cho dù ngày sau Tề Tùng gây khó dễ trên thương trường như thế nào với Tiêu Trình, hân cũng không có gì để nói, nhưng hân không hề hối hận.

Quan Lăng còn muốn nói thêm điều gì, Tiêu Trình đã dắt anh đến bên giường: “Em buồn ngủ, ngủ cùng em một lúc?”

Tiêu Trình dậy từ lúc trời còn chưa sáng, Quan Lăng thấy hân không giống đang nói dối, lập tức có chút đau lòng mà gật đầu.

Hai người lên giường, Quan Lăng lo lắng một đồng chuyện trong lòng, sao có thể ngủ được, chỉ có thể nhắm mắt cho Tiêu Trinh ôm, làm một cái gối ôm hình người. Nhưng một lát sau, Tiêu Trinh bỗng vươn người, đề lên người anh: “Anh không ngủ được?”

“Ừ, anh không quá buồn ngủ.”

“Buổi chiều cũng không có việc khác, ngủ đi, ngủ một giấc dậy, mọi thứ đều qua rồi.” Tiêu Trinh chậm rãi đề thân thể, khàn giọng thì thầm bên tai anh, “Ngủ không được cũng không sao, hai ta lại làm chút vận động trợ giúp giấc ngủ, tiện đây cho anh biết, lúc nhìn mặt anh thì em đây nghĩ cái gì...”

Lần này Tiêu Trinh không kéo rèm cửa, nắng chiều sáng rõ xuyên qua lớp kính mà, chiếu tới trên giường, soi tỏ hai bóng người đang quấn quýt.

Mà lúc này, Tề Đồng Thụy ở bệnh viện đang vì có cha tham gia mà dắc ý, chờ Tiêu Trinh tới xin lỗi sẽ không nghĩ tới, đừng nói xin lỗi, Tiêu Trinh hiện tại chỉ sợ nhớ tới tên cô ta đã thấy buồn nôn rồi.

- -

Hal: (\*) lol, đồng ý làm “con rể” ông rồi, thì hóa ra ông thích con rể là người có “nhân phẩm” sống không có tình nghĩa, vì lợi mà ly hôn hả? Gu ông này cũng lạ thật =))))

## 16. Chương 16

Không có ai tới xin lỗi Tề Đồng Thụy, cô ta đương nhiên sẽ không chủ động giảng hòa, sự tình rất nhanh đã bị một “người biết chuyện” trong đoàn phim thêm mắm dặm muối tung lên Internet.

Ở trong phiên bản chuyện xưa ấy, Tề Đồng Thụy là người mới có chí tiến thủ, bởi vì trong lúc diễn cùng Quan Lăng không tìm được cảm giác, NG nhiều lần khiến Quan Lăng bất mãn, sau đó cô ta có tới tìm Quan Lăng xin lỗi, cùng với thỉnh giáo kỹ thuật diễn, không ngờ trợ lý của Quan Lăng lại đánh cô ta, anh đứng đó nhìn cũng không hề ngăn cản.

Đoàn phim nhỏ này vì Tề Đồng Thụy không phối hợp, đạo diễn không thể không vì chăm sóc cô ta mà chỉnh lại lịch quay, dồn hết những phân cảnh của Tề Đồng Thụy đến cuối cùng.

Có là như vậy, Tề Đồng Thụy cùng Tề Tùng sau lưng cô ta vẫn không hài lòng.

Tề Đồng Thụy ra mắt chưa bao lâu, trong giới cũng không quá nổi, nhưng thiết lập hình tượng của cô ta chính là kiểu trắng giàu đẹp, thêm ưu thế ngoại hình cũng giúp cô ta có được không ít người mến mộ trên mạng.

Việc cô ta bị đánh đập trong đoàn phim nổi lên, người hâm mộ đều hết sức kích động, dưới weibo đoàn kịch thì đòi xử lý cho ra nhẽ, dưới weibo Quan Lăng thì càng ngày càng nhiều những lời nhục mạ.

Có hôm Tiêu Trinh dậy trễ một chút, phát hiện Quan Lăng đang đọc bình luận weibo, lập tức khẩn trương, mặc cho Quan Lăng nói thế nào hần cũng không yên lòng, cuối cùng Quan Lăng bất đắc dĩ phải để hần đổi mặt khẩu weibo anh, xóa phần mềm, nói đi nói lại mình sẽ không xem tới những bình luận quá khích kia nữa, càng sẽ không bị ảnh hưởng, lúc này Tiêu Trinh mới yên lòng.

Chỉ là, Quan Lăng vốn tưởng Triệu Cầm Cầm khổ cực tìm cơ hội cho mình, nay anh lại không quý trọng còn liên lụy tới toàn bộ đoàn phim, gây ra chuyện như vậy, Triệu Cầm Cầm phải rất tức giận mới đúng, nhưng anh bất ngờ thấy rằng, sau khi cô biết chuyện, lúc gọi điện thoại cho anh còn kèm theo chút hăng hái, chính xác mà nói thì là vui mừng.

Dưới dò hỏi của Quan Lăng, Triệu Cầm Cầm nói thẳng: “Làm người đại diện của cậu, tôi đúng là nên tức giận, gây ra chuyện lớn như vậy, bất luận đối với cá nhân cậu, đối với đoàn phim hay công ty đều vô cùng vướng tay vướng chân. Nhưng tôi đã nghe Tưởng Niệm kể lại toàn bộ sự việc, làm bạn của cậu, từ đáy lòng tôi chỉ muốn nói một câu, đánh hay lắm!”

Các loại ngôn luận trên mạng về Quan Lăng cho tới nay, Triệu Cẩm Cẩm đều quan tâm, theo lý trí, cô biết là người nổi tiếng thì mấy loại bình luận bôi đen cực đoan ấy đều là việc bình thường, nhưng hiểu thì hiểu, trong lòng cô vẫn rất đau lòng cho Quan Lăng.

Quan Lăng làm việc đến nơi đến chốn, từng bước một đi tới ngày hôm nay, vì hành động cùng nỗ lực của anh, cô không hi vọng Quan Lăng phải tiếp tục chịu đựng những điều này, càng không hi vọng anh tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng, mọi tâm tình đều ngọt ngào trong lòng.

Lần này Tưởng Niệm đánh Tề Đồng Thụy là chủ ý của Tiêu Trình, cô cũng không hiểu rõ Tiêu Trình nhưng vẫn có nhận thức cơ bản, biết rằng nếu Tiêu Trình không có năng lực xử lý cũng sẽ không làm bừa với sự nghiệp của Quan Lăng, vì lẽ đó, chuyện này rất có khả năng sẽ xoay chuyển được hiểu lầm phiến diện của cư dân mạng đối với Quan Lăng.

Mà mặc kệ ở bên ngoài mấy hôm nay mưa gió ra sao, Quan Lăng tạm đình công và Tiêu Trình đều trải qua vô cùng thích ý, cơ hồ dạo chơi khắp trường quay xem phong cảnh.

Đến ngày thứ mười, những người hóng vụ này đã rút đi không ít, Tề Đồng Thụy đại khái là lo sự việc cứ như vậy mà qua đi, rốt cục trở nên dễ kích động, đăng nhập weibo, công khai nói muốn sử dụng pháp luật với đoàn phim và Quan Lăng.

Đoàn phim nể mặt Tề Tùng, vẫn luôn đứng về phía Tề Đồng Thụy, mặc dù không lập tức đuổi Quan Lăng khỏi đoàn phim nhưng ít ra cũng đã ngừng quay phân đoạn của anh, để anh đến nói chuyện với Tề Đồng Thụy.

Nhưng bây giờ Tề Đồng Thụy không tìm đoàn phim đưa yêu cầu, tự tiện dẫn dắt dư luận trên mạng, điều này khiến cho mọi người trong đoàn cực kỳ bất mãn, lúc này liên lạc Triệu Cẩm Cẩm, hỏi cô xe bên kia có biện pháp giải quyết hay không.

Triệu Cẩm Cẩm đợi mười ngày không thấy Tiêu Trình có động tác kế tiếp, trong lòng cũng có chút sốt ruột, nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định gọi điện thoại cho hắn.

Lúc Tiêu Trình nhận được điện thoại là đang cùng Quan Lăng ở một suối nước nóng gần đó, hần liếc đi động, cũng hiểu vì sao Triệu Cẩm Cẩm gọi tới, cũng không kiêng kị Quan Lăng, nhanh chóng nhận cuộc gọi.

Quan Lăng đang tựa bên vách đá, thấy Tiêu Trình lấy điện thoại cũng có chút khấn trương nhìn sang, nhưng Tiêu Trình phần lớn thời gian đều là nghe bên kia nói chuyện, trả lời chỉ có “Ừ, à, à”, hoàn toàn nghe không ra Triệu Cẩm Cẩm đang nói gì.

Anh liền di chuyển về phía Tiêu Trình, tính toán nghe lén.

Tiêu Trình nhìn vậy chỉ thấy buồn cười, rất nhanh đã cúp điện thoại, hỏi: “Muốn biết bọn em nói cái gì sao?”

“Đương nhiên, hai người nhất định đang nói về anh, mà Cẩm Cẩm rốt cuộc là người đại diện của ai chứ, vì sao mỗi lần có chuyện đều liên lạc với em trước!” Quan Lăng có chút bất mãn nói.

“Cô ấy gọi đến hỏi tội.” Tiêu Trình nhìn thời gian, kéo Quan Lăng từ trong ao nước lên, chờ đối phương đứng vững mới mở miệng, “Có điều, cô ấy không giục em, em cũng định giải quyết việc này đêm nay, kéo dài lâu như vậy rốt cục cũng đợi được tới khi Tề Đồng Thụy tự mình đứng ra.”

“Em tính... làm thế nào?” Cũng như Triệu Cẩm Cẩm, Quan Lăng cũng đoán được Tiêu Trình đã sớm có đối sách nên mấy ngày nay mới bình tĩnh như vậy, nhưng anh thật cũng không biết hẳn định làm gì.

Tiêu Trình nghe Quan Lăng hỏi cũng không trả lời ngay, chỉ nói: “Đợi tới anh sẽ biết.”

--

Đêm đó, sự việc Quan Lăng đánh đập nữ diễn viên cùng đoàn phim một lần nữa lại leo top, cũng không phải vì cái post kia của Tề Đồng Thụy, mà là một người tự xưng là trợ lý của Tề Đồng Thụy đăng lên một đoạn ghi âm.

Trong đoạn ghi âm này có thể rõ ràng nghe được đối thoại của hai người, nội dung tuyệt đối không phải Tề Đồng Thụy tìm Quan Lăng xin lỗi cùng thỉnh giáo cách diễn, mà là Tề Đồng Thụy dùng lời nói không ngừng kích thích Quan Lăng.

Đoạn ghi âm này mới đăng chưa tới nửa giờ, lượt đăng lại đã vượt quá vạn, mà theo sát phía sau là tài khoản của Tiêu Trình đăng thêm một đoạn ghi âm khác.

Là từ cuộc điện thoại của Tề Tùng cho Tiêu Trình ngày đó, ở đầu kia điện thoại, Tề Tùng nói: “Tiểu Đồng là vì yêu thích cậu nên mới nói những câu kia, cho dù thế nào, Quan Lăng cũng không nên động thủ với nó chứ? Tiêu Trình à, cậu là người thông minh, hẳn cũng hiểu điều gì mới tốt với cậu, mới tốt với công ty, chuyện của cậu cùng Quan Lăng tôi vốn là không nên can thiệp, nhưng nói thế nào thì tôi cũng hơn cậu không ít tuổi, kinh nghiệm nhiều hơn, vẫn muốn nhắc cậu một câu, là đàn ông thì nên lấy sự nghiệp làm trọng, chớ để nữ tình trường liên lụy, có những lúc cần bỏ lại điều gì thì đừng do dự, tìm một người thích hợp, có một cuộc hôn nhân đúng đắn, có lẽ cho cậu những cái lợi mà ngay bản thân cậu cũng không tưởng tượng nổi.”

Sau đó chính là câu trả lời của Tiêu trình, nói rằng đối với hắn, không gì quan trọng hơn Quan Lăng hết.

Hai đoạn âm thanh này vừa được tung ra, đầu đuôi sự việc lập tức rõ ràng.

Tề Đồng Thụy từ một người vô tội bị hại lập tức trở thành tiểu tam nỗ lực phá hỏng hôn nhân của người ta, thậm chí còn để cha mình từ phía sau uy hiếp công ty của Tiêu Trình.

Đánh nữ diễn viên cùng với đánh tiểu tam, tuy rằng đều là động tay đánh người nhưng trong mắt cư dân mạng lại tuyệt không giống nhau.

Những người kia giây trước còn đang rửa xả dưới weibo Quan Lăng, tự xưng là hiệp sĩ mạng, giây sau đã xóa bình luận của mình, dời trận địa đến chỗ Tề Đồng Thụy.

Sau khi so sánh giọng nói, xác định đó đúng là Tề Đồng Thụy và Quan Lăng, fan cô ta cũng dần dần thoát hết, trên weibo đã loạn thành một đoàn, lúc này Tiêu Trình lại đăng thêm một bài đăng.

Tiêu Trình V: Tôi biết trên mạng đã có những suy đoán thế nào đối với hôn nhân của tôi cùng Quan Lăng, đối với điều đó, tôi chỉ muốn nói một câu, tôi yêu anh ấy, vượt qua tất cả.”

## 17. Chương 17

Thời điểm Quan Lăng nhìn thấy tin tức này, anh đang được Tiêu Trình ôm, bán tín bán nghi uống nước quả, weibo là nhờ Tiêu Trình ngày đó tải lại cho anh, Quan Lăng vừa nhấn mở liền nhìn thấy bài đăng kia, viên mắt thoáng chốc đã ướt ươn.

Tiêu Trình hồi lâu không thấy anh có phản ứng gì, thả lại dẫu tây vào trong bát, nâng cằm anh lên, nghiêm túc nói, “Em cho là đã sớm cho anh biết, đối với em anh có bao nhiêu quan trọng.”

Quan Lăng lắc lắc đầu, nói không nên lời, những năm đầu hai người mới cùng nhau, anh đã vô cùng khẳng định vị trí của mình trong lòng Tiêu Trình, nhưng có lẽ theo thời gian trôi đi cùng thời gian hai người gần nhau những năm gần đây từ từ giảm, những kiên định cùng niềm tin kia từng chút một phát sinh biến hóa, đến hôm nay bỗng nhiên lại biết, hóa ra trong lòng Tiêu Trình, vị trí của mình trước sau cũng chưa từng thay đổi, trong lòng bỗng dâng lên rất nhiều cảm xúc.

Tiêu Trình cũng không nói chuyện, chỉ là cúi đầu hôn anh, hôn một đường từ khóe mắt đến đôi môi, lại nhẹ nhàng sượt sượt lên chóp mũi có chút ửng đỏ.

Một lát sau, Quan Lăng mới hồi phục, có chút hối lỗi, chôn đầu vào lồng ngực Tiêu Trình, khàn giọng nói: “Em tìm ra đoạn ghi âm kia ở đâu vậy?”

Dù sao Tiêu Trình cũng không thể dự liệu trước là sẽ có tranh chấp trong phòng hóa trang, nếu lúc đó có dùng bút ghi âm thì chỉ có thể ghi lại những chuyện sau đó.

“Kỳ thực em vốn muốn giải quyết từ phía Tề Tùng, từ ngày đầu tiên gặp phải Tề Đồng Thụy ở đoàn phim, em đã cho người chú ý tới hướng đi của ông ta, Tề Tùng đã ở trên thương trường nhiều năm, vì kiếm tiền mà làm không ít chuyện thâm hiểm, thêm nữa là sau đó Tề Đồng Thụy tiến vào giới giải trí, ông ta lột đường thay con gái, làm không ít chuyện trong tối, những việc này nói nhỏ thì chỉ là quy tắc ngầm, nhưng nếu nói hết ra cũng có thể khiến lão già đó đau đầu một trận.”

Chỉ có điều, ở trên thương trường, những việc như vậy là tự hại chính mình, thanh danh của ông ta có thể bị hỏng nhưng trên thực tế lại không gây ra tổn thất quá lớn, vì lẽ đó, Tề Tùng chưa bao giờ lo rằng có người lại làm bung bét những chuyện đó ra.

Quan Lăng cũng từng nghĩ như vậy, đắc tội với Tề Tùng, đối với Tiêu Trình tuyệt đối là hại nhiều hơn lợi, nhưng hẳn lại tựa hồ không quan tâm đến ảnh hưởng ngày sau.

Tiêu Trình biết anh đang suy nghĩ cái gì, cười an ủi: “Đừng lo lắng, bây giờ Quả Cam đã không còn là công ty nhỏ lúc nào cũng có thể đóng cửa như trước đây, không phải cứ để cho Tề Tùng tùy ý bắt nạt, đừng quá coi thường sức mạnh dư luận, việc này ông ta cũng không xử lý dễ dàng như vậy được, huống hồ hiện tại còn liên lụy tới hình tượng của Tề Đồng Thụy.”

Danh tiếng tốt hay xấu, đối với người thường mà nói thì không đủ để ảnh hưởng đến sinh hoạt, nhưng đối với người nổi tiếng thì lại là đả kích mang tính hủy diệt, điểm ấy có thể nhìn ra từ bình luận trên weibo của Tề Đồng Thụy hiện nay.

Nhìn vẻ mặt ung dung của Tiêu Trình, Quan Lăng lại hỏi: “Này, đoạn ghi âm kia rốt cục là chuyện thể nào vậy?”

“Cái đó, coi như là Tề Đồng Thụy tự làm tự chịu.” Tiêu Trình nhớ tới nữ sinh chủ động liên hệ với hắn mấy ngày trước, chỉ cảm thấy cõi đời này quả thật là ác hữu ác báo, “Trên weibo nói là sự thật, người đăng ghi âm quả đúng là trợ lý của Tề Đồng Thụy.”

Tề Đồng Thụy có tổng cộng hai người trợ lý, một nam một nữ, đều là từ công ty phân cho cô ta, trong đó nữ trợ lý tên là Hồ Ngữ Tâm, là một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học không lâu.

Lúc cô được phân đến bên người Tề Đồng Thụy, ban đầu còn cảm thấy cao hứng, hình tượng đối ngoại của Tề Đồng Thụy vẫn luôn rất tốt, khiến người khác nghĩ cô ta là kiểu thực nữ gia giáo đang hoàng, mà trên thực tế, cô ta không chỉ khó chiều, trong nhiều việc, thậm chí còn không biết tôn trọng người khác.

Tức giận mắng người là chuyện nhỏ, lúc phát cáu, trong tay có gì ném đó, Hồ Ngữ Tâm đã từng bị cô ta ném đồ vào trán, bị thủy tinh làm xước một mảng, thậm chí sẩy tóc cho cô ta còn hơi ướt một chút đã bị cô ta hắt nước vào mặt.

Tề Đồng Thụy không học diễn xuất, lúc diễn không tính là quá tốt, còn không thêm để ý nghe người khác giảng giải, lúc sau lại trách trợ lý không nhớ những gì đạo diễn nói.

Vì lẽ đó Hồ Ngữ Tâm đã sớm quen, cứ mỗi lần có người đến diễn tập cùng Tề Đồng Thụy, cô sẽ bật bút ghi âm, để ở một bên.

Ngày ấy đạo diễn nhờ Quan Lăng đến giúp Tề Đồng Thụy, cô cũng bật bút ghi âm, để trong phòng hóa trang, lại rời đi lấy nước cho cô ta, không ngờ như vậy lại thu lại được toàn bộ quá trình tranh chấp.

Tề Đồng Thụy bị thương, sau mấy ngày cũng không chờ được Tiêu Trình đến chữa lại càng khó chịu, tức giận đều dồn lên người Hồ Ngữ Tâm cùng cậu trợ lý kia, Hồ Ngữ Tâm coi như cũng hiểu được tính cách Tề Đồng Thụy, lúc này rốt cục không nhịn được mà liên lạc với Tiêu Trình, biểu thị cô đồng ý giúp đỡ làm sáng tỏ, yêu cầu duy nhất chính là sau khi mình rời đi, Tiêu Trình có thể đảm bảo không để Tề Đồng Thụy gây phiền phức cho cô.

Nghe Tiêu Trình kể xong đầu đuôi câu chuyện, Quan Lăng cũng có chút thốn thức, cuối cùng thở dài, nói: “Ra là như vậy, cũng không biết đoàn phim sẽ xử lý thế nào.”

“Về việc ấy, em muốn thương lượng với anh.” Tiêu Trình dừng một chút, hỏi, “Anh còn muốn đóng bộ phim này không?”

Quan Lăng bất đắc dĩ: “Đây cũng đâu phải chuyện anh muốn hay không? Suy cho cùng, nguyên nhân mọi việc đều từ anh, lúc trước những đoạn anh quay cũng không nhiều lắm, giờ thay người vẫn kịp, đoàn phim e rằng đang suy nghĩ tìm ứng cử viên thay thế.”

“Không, bên sản xuất vừa mới liên lạc với em, Tề Tùng quyết định rút tiền, lý do là vì đoàn phim để Tề Đồng Thụy bị thương, bên sản xuất không muốn bị người như hai cha con nhà kia làm liên lụy nên đã đáp ứng, ý của bọn họ là, hi vọng anh sau này tiếp tục đảm nhận vai trò nam ba, thậm chí còn có thể thêm screen time cho anh, bởi vì thay nữ hai, không kịp quay bù lại những cảnh trước đó nên kịch bản sẽ có một vài thay đổi.”

“Bọn họ muốn để em đầu tư?” Trên đời này không có bữa ăn miễn phí, chuyện như vậy không đi tìm Triệu Cẩm Cẩm mà lại là liên hệ với Tiêu Trình, coi như Quan Lăng có đơn thuần, tốt xấu gì cũng đã ở trong giới nhiều năm, thoáng nghĩ đã hiểu dụng ý của đoàn phim.

“Ừ, con số không nhiều, bù đắp chỗ trống khi Tề Tùng rút tiền.” Tiêu Trình lại đưa quả đến bên miệng Quan Lăng, “Em có thể đầu tư trên danh nghĩa cá nhân, đây cũng không phải tiêu tiền vô bổ, em thấy đội hình đoàn phim này không tồi, ngoài Tề Đồng Thụy, diễn viên đều là phái thực lực, đại khái vẫn có thể kiếm lời không ít.”

Quan Lăng không có khái niệm gì đối với đầu tư phim truyền hình, hỏi: “Thế phải dùng bao nhiêu tiền?”

Tiêu Trình nói ra con số nhà sản xuất đề cập tới, Quan Lăng sợ tới mức nhảy dựng lên: “Sao nhiều thế!”

“Trái Táo Nhỏ ~” Tiêu Trình buồn cười nhìn Quan Lăng, hỏi, “Anh chưa nhìn số dư trong thẻ một thời gian rồi phải không?”

Quan Lăng dùng chung thẻ với Tiêu Trình, chủ thẻ là tên Quan Lăng nhưng phần lớn đều là Tiêu Trình dùng, vậy nên tin nhắn thông tin thẻ đều gửi cho hắn.

Quan Lăng không cần dùng tiền, lần duy nhất cần dùng là ra nước ngoài du lịch, nhưng vì không muốn Tiêu Trình phát hiện nên mới mượn tiền Triệu Cẩm Cẩm, sau khi bộ phim này hoàn thành mới nhận thêm thù lao để chuyển vào, anh cũng thật là lâu rồi không để ý tới số tiền trong đó.

Tiêu Trình nhìn anh như vậy là biết đáp án, nhất thời không biết nên bày ra vẻ mặt gì, cuối cùng dưới ánh mắt khó hiểu của Quan Lăng, lấy di động ra, cho anh xem tin nhắn nhắc nhở của ngân hàng, ngoài miệng than thở: “Táo Nhỏ nhà em dễ nuôi quá rồi, anh cứ như vậy, em sẽ chẳng còn động lực kiếm tiền nữa.”

Quan Lăng nhìn thấy con số này bỗng dưng tròn lớn hai mắt, chỉ vào di động: “Chuyện này sao lại vậy được...”

“Đây cũng chưa phải toàn bộ, tiền công ty kiếm được còn đang đem đi đầu tư ở một số nơi, hiện tại đã bắt đầu có kết quả. Em hy sinh nhiều thời gian như vậy thì cũng phải có thu hoạch chứ? Bằng không, thà về nhà để ông xã anh nuôi, cần mở công ty làm gì nữa?” Tiêu Trình nhéo nhéo má Quan Lăng, “Anh sẽ không thực sự nghĩ rằng em đem tiền anh cực khổ kiếm được đi tiêu xài đến không còn một đồng chứ? Thế mà anh còn yêu em được, đồng ý kiếm tiền cho em dùng sao, hửm?”

Trên mặt Quan Lăng nổi lên mạt hồng, nhỏ giọng nói: “Anh yêu em cũng không bởi vì em biết kiếm tiền...”

“Vậy giờ em có thêm skill mới đó, có phải anh nên càng yêu em không?”

Tiêu Trình vốn chỉ muốn xem vẻ xấu hổ của Quan Lăng nên cố ý trêu anh, không ngờ Quan Lăng nghe vậy lại cúi đầu, nhỏ giọng nỉ non: “Không thêm được nữa, em sớm đã đạt điểm tối đa trong lòng anh rồi.”

“Anh thật là...” Tiêu Trình nghe vậy, sau khi phấn khởi thì lại thấy đau lòng, “Lúc trước em bận bịu công tác mà quên mất anh, anh cũng không trừ điểm của em sao? Nhìn vào biểu hiện của em hiện giờ có được cộng thêm không?”

Quan Lăng cau mày, tựa hồ như đang do dự, cuối cùng vẫn kiên quyết lắc đầu: “Không được, em vẫn là tốt nhất mà.”

“Đồ táo ngốc.” Tiêu Trình không nhin được mà thở dài, “Là vì anh nên mới có em của hiện tại, nếu như không gặp được anh, lúc đó em cũng không thể kiên trì học đại học, thôi học để làm thêm, đâu thể trở thành người như ngày hôm nay.”

Quan Lăng nhìn qua là người ầm áp mềm mại, ở bên Tiêu Trình từ xưa đến nay chưa bao giờ phát giận, nhưng kỳ thực tính anh rất kiên cường độc lập, là anh giúp Tiêu Trình khi không còn gì cả, chỉ có thể dựa vào bản thân mà vẫn có thể sống tốt, cũng là anh, ở thời điểm Tiêu Trình khó khăn nhất, đưa tay ra hướng về phía hắn, nói với hắn, “Em cứ học tập cho tốt, còn lại giao cho anh là được.”

Quan Lăng rất kiên cường, Tiêu Trình tin rằng nếu hắn rời khỏi anh, Quan Lăng cũng sẽ khổ sở, nhưng cuối cùng nhất định vẫn có thể vượt qua, tiếp tục sống tốt, nhưng hắn thì không thể.

Tiêu Trình ôm Quan Lăng thật chặt, hắn cũng không nói gì, chỉ rõ bản thân mình sợ mất Quan Lăng đến nhường nào. Trong vòng một tháng không nhận được tin tức của Quan Lăng kia, hắn còn từng nghĩ tới cái chết, tuy là lúc đó nảy ra ý tưởng này, chính hắn cũng sợ hết hồn.

Quan Lăng như cảm nhận được biến hóa tâm tình của Tiêu Trình, ngẩng đầu lên nhìn hắn, rồi lại bị Tiêu Trình đè lại vào lồng ngực.

Cuối cùng hai người chẳng làm thêm gì cả, cứ như thiếu niên ngây thơ, ngây ngốc ôm nhau nửa buổi chiều.

- -

Phong ba trên Internet về Tề Đồng Thụy còn chưa tan đã rộ lên tin Tiêu Trình thay thế Tề Tùng đầu tư phim, bộ phim truyền hình này phải nói là chưa chiếu đã nổi, coi như tìm được phúc trong họa.

Mà Tề Đồng Thụy vì cố tình phá hoại hôn nhân gia đình người khác, cơ hồ bị giới giải trí tẩy chay, Tề Tùng sau đó lại lộ ra tin công ty trốn thuế, bản thân phải ra hầu tòa, không rảnh tìm Tiêu Trình gây phiền phức.

Sau khi đổi nữ hai, đoàn phim quay chụp rất thuận lợi, thậm chí còn hơi khô thể tre sớm hơn so với dự kiến một chút, cùng lúc đó bộ phim kinh dị Quan Lăng đóng nam chính cũng ra rạp, Tiêu Trình kêu căng tự làm mình nổi bật, đi hết cái thảm đỏ cùng Quan Lăng, suy đoán tình cảm hai người bất hòa trên mạng cũng dần được thay thế bởi đề tài CP.

Fan CP thậm chí còn không cần phí sức đi tìm tên cho CP nhà mình, bởi vì Khoa học kỹ thuật Quả cam là tên CP thích hợp nhất rồi, chính lúc này mọi người mới bừng tỉnh, bọn họ cứ trắng trợn ân ái từ xưa tới nay mà chả ai biết.

Kỷ niệm tám năm của hai người, Tiêu Trình thực hiện lời hứa, đưa Quan Lăng đi du lịch quanh thế giới. Cùng lúc đó, video phỏng vấn Tiêu Trình về đề tài tài chính kinh tế cũng được phát sóng trên Internet.

MC hỏi: “Là thanh niên gây dựng sự nghiệp thành công thời đại mới, anh có thể chia sẻ cho bọn tôi về mục tiêu ban đầu được không?”

“Tôi biết nhiều người sau khi thành công, lúc nói về nguyên nhân gây dựng sự nghiệp, sẽ đều có lý tưởng, có người nói là để khẳng định giá trị bản thân, thậm chí có người còn vì thúc đẩy xã hội phát triển tiến bộ, nhưng với tôi, lý do lại thực đơn giản, chỉ vì muốn kiếm tiền thôi.” Tiêu Trình dừng một chút, nhìn về phía bên phải ống kính, đột nhiên lộ ý cười, “Nói cho chính xác, tôi muốn kiếm tiền để cho người yêu thích làm gì đều có thể làm, không cần buồn phiền vì tiền tài, anh ấy thích đóng phim, tôi có thể đầu tư kịch bản cho anh ấy đóng, anh ấy thích du lịch, tôi có thể dẫn anh ấy đến đất nước mà anh ấy ước ao, coi như có một ngày anh ấy nhìn chán khuôn mặt tôi, tôi cũng có thể dùng tiền chỉnh cho ra hình dáng anh ấy thích.”

Lời này của hắn khiến mọi người trong trường quay cười vang, ống kính đảo qua, chiếu tới Quan Lăng cũng không nhin được mà cong khóe miệng, dùng khẩu hình nói: “Anh không biết đó.”

Lúc đó bộ phim kia đã được phổ biến rộng rãi, độ hot của Quan Lăng đương nhiên xưa không thể so với nay, MC rất nhanh đã chú ý tới vị khán giả đặc biệt kia, bảo nhân viên mang thêm ghế tựa, mời Quan Lăng cùng lên sân khấu.

“Tình cảm của hai vị thật tốt.” MC thở dài cảm thán, lại hỏi, “Tôi biết hai vị đã kết hôn được bảy năm, có bí quyết gì giúp hôn nhân luôn giữ được nhiệt tình có thể chia sẻ cho chúng tôi không?”



Quan Lăng nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng mỉm cười với Tiêu Trình rồi trả lời: “Thật sự là, chỉ cần ít đọc mấy câu bí quyết trên mạng đi là được.”

Hôn nhân thì nào có bí quyết gì, suy cho cùng cũng chỉ là cần tìm được người thích hợp, sau đó tìm ra phương thức sống chung hai người cùng thỏa mãn, vậy là đời sống gia đình có thể coi là tạm ổn.

Mỗi người đều có khác biệt về mặt tính cách, các đôi vợ chồng khác nhau cũng sẽ có cách ở chung khác nhau, có người tương kính như tân, luôn duy trì khoảng cách thích hợp với đối phương nhưng trong lòng trước sau vẫn luôn hướng về người kia; có những người luôn cãi vã, mỗi ngày đều trôi qua rất ồn ào, có khổ có mệt, nhưng vẫn tìm được rất nhiều tiếng cười; có những người lại vì bận rộn mà ở cùng nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, nhưng họ lại có thể thông cảm thấu hiểu cho nhau, chớp mắt đã cùng nhau trải qua một đời.

Luôn đi cùng bầu bạn chưa chắc đã là yêu, nhiều lúc phải cách xa cũng chưa chắc là không yêu, mà có lẽ chỉ vì để có thể trở thành người đồng hành tốt hơn trong tương lai mà thôi. Chính Quan Lăng cũng đi qua con đường nghèo khổ này, hồi lâu mới hiểu được đạo lý ấy.

MC như hiểu mà như không hiểu, muốn hỏi Tiêu Trình, tầm mắt Tiêu Trình vẫn chưa từng rời Quan Lăng, nghe vậy chỉ cười: “Chồng tôi nói gì cũng đúng.”

- -

Tâm sự cuối truyện của tác giả nói là muốn viết truyện này để cho mọi người thấy không cần lúc nào cũng giữ cái nhìn tiêu cực với hôn nhân =)))))) Sau đó còn mong rằng ai cũng có thể tìm được Mr/Ms. Right của đời mình =))))

Vậy lần phải tạm biệt CP hoa quả rồi ~ Tôi chọn bộ này vì rất thích cách xử lý tình huống của hai người, họ cùng nhận một phần lỗi và nỗ lực sửa chữa mối quan hệ của họ chứ không đặt gánh nặng lên một trong hai. Lý do khác là vì tôi thích niên hạ công =)))) Niên hạ công muôn năm huhuhu

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-dong-cua-nam-chinh-phim-kinh-di>*